

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. γ.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Γαλατᾶ, Μουρχανὲ Νομικὸ Χᾶν Ἀριθ 12--13

Ὁ νικητὴς τοῦ πανευρωπαϊκοῦ (πεντάθλου)

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΣΥΝΟΛΕΥΕΤΑΙ ΜΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΙΚΟΝΑ.

Τὸ φυλλάδιον τιμᾶται Γρόσια 5.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

AMBIENTE

SISMANOGLIO
MEGARO

Area verde

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΟΙ ΚΟΜΜΑΤΑΡΧΑΙ

Τὰ εἰς τὴν συνέλευσιν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς διὰ τὴν ἐκλογὴν ἐφόρων μᾶς ἀπέδειξαν, οὐκ ὑπάρχον ἀκόμη εἰς τὸν Γαλατᾶν κομματάρχαι, εἰς τῶν ὁποίων τὰς ἀπεξηραμένας κεφαλὰς δὲν εἰσεχώρησαν αἱ ἀρχαὶ τῆς ἐλευθερίας, αἵτινες τόσον διακηρύττονται σήμερον, καὶ αἵτινες κατ' ἀνάγκην θὰ ὑπερισχύσονται εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Κύριοι κομματάρχαι, μάθετε καλῶς, ὅτι πέρασεν ὁ καιρὸς, ποῦ δυνάμει τῆς ἐπιβολῆς σας διὰ τῶν τουλουμπαιζήδων ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ραδιουργιῶν σας εἰς τὴν ἐκδιωχθεῖσαν ἀρχὴν τοῦ Φαναρίου, κατορθώσατε νὰ ἐκλέγεσθε εἰς τὰ παγκάρια καὶ τὴν ἐφορείαν τοῦ Γαλατᾶ. Ἄπαξ διὰ παντὸς λησμονήσατε, ὅτι εἴχατε καταστήσει φεδαῖδες τοῦ Γαλατᾶ. Σήμερον καὶ ὁ παρῶς τοῦ Γαλατᾶ εἶνε ἐλεύθερος νὰ ἐκλέξῃ ἐκεῖνον, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἰκανότητα διαβλέπει τὴν σωτηρίαν τῆς κοινότητος, τὴν ὁποίαν διεσύρατε μόνον διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἰδίων συμφερόντων σας.

Θὰ παύσῃ πλέον ἡ ὑπερίσχυσις τῶν κομμάτων καὶ θὰ ἐκλεγῶν ἄνδρες ἱκανοὶ διὰ νὰ διορθώσουν τὰ κατεστραμμένα τῆς κοινότητος πράγματα καὶ νὰ ἀνυψώσουν τὴν κοινότητα τοῦ Γαλατᾶ εἰς θέσιν περιωπῆς, εἰς ἣν τὴν ἀρμόζει. Οἱ διαμαχόμενοι, ἂν θέλουν νὰ ἀναδειχθῶν ἔφοροι, ὀφείλουν νὰ μάθουν καλῶς, ὅτι ἡ κοινότης θέλει ἱκανοὺς διὰ ν' ἀναστηλώσουν τὸ γόητρόν της καὶ θὰ τοὺς ζητῇ ἐκάστοτε λόγους, ἀγρυπνώσα πάντοτε.

Ἐπὶ σήμεριαι μερίδος εἴμεθα. Ἄλγοῦμεν ὁμῶς διὰ τὰ προχθεσινὰ ἔκτροπα καὶ τὰς παραλόγους ἀπαιτήσεις ἀνδρῶν ἀνικάνων καὶ ἀναξίων διὰ τὴν ἐφορείαν τοῦ Γαλατᾶ. Πῶς νὰ μὴ διαμαρτυρηθῶν, πῶς νὰ μὴ ἐκπαύσων εἰς δικαίας κατακραυγὰς οἱ ψηφοφόροι, οἱ τὴν βλέπον, οὐκ παρ' ὀλίγον νὰ ἐκλεγῶν ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι μέχρι χθὲς συνέπραττον μετὰ τῆς

πρώην τυραννικῆς κυβερνήσεως; Πῶς νὰ ἀνεχθῶν καὶ νὰ ψηφίσουν ἐφόρους ἐκείνους, οἵτινες συνειργάζοντο χθὲς ἀκόμη μὲ τοὺς τρομοκρατοῦντας χαφιέδες;

Ἐπὶ τέλους πῶς νὰ σιωπήσωμεν, ἀφοῦ μὲ τ' αὐτιά μας ἀκούσαμεν τὸν ἅγιον ἔξαρχον νὰ συμβουλεύῃ τεχνικώτατον καλοῦπι εἰς τὸν κ. Ν. Χαρισιάδην, ὅπως ληφθῆ φροντίς περὶ ἀμέσου κατακνήσεως τῆς ἐκλογῆς τῶν ἐφόρων ὑπὸ τοῦ Ε. Μ. Συμβουλίου, ἀφοῦ ἐννοεῖται τοῦτο καντιριτισθῆ τὸ γρηγορώτερον, ἐν ἣ περιπτώσει ἐπετύγγανεν ἡ ἐκλογὴ ἐφόρων τῆς ομάδος τοῦ κ. Χαρισιάδου.

Διατί, κύριε Χαρισιάδη, ἐννοεῖτε ἐπὶ τέλους νὰ παρασκευάζετε ἓνα καλοῦπι ὅπου ἐκλογαὶ εἰς τὸν Γαλατᾶν;

Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ καταλάβωμεν διατί ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ κανένα δὲν ἔχετε συμφέρον, ἐννοεῖτε πάντοτε εἰς τὰς ἐκλογὰς νὰ χώνεσθε, καὶ νὰ θέλετε νὰ ἐκλεγῆτε μὲ τὰ καλοῦπια ποῦ παρασκευάζετε; Νομίζομεν, οἷς φθάνει, ὅτι ἐχρηματίσατε μὴ εἰς τὸ παγκάριον τοῦ ἁγίου Νικολάου καὶ διὰ τοῦ ὁποίου τὴν ἐκλογὴν καὶ πάλιν ἐκλιπαρεῖτε.

Προσέξτε, κύριοι κομματάρχαι, οἱ Γαλατιανοί, οἱ ὁποῖοι μέχρι σήμερον οἷς ἠνέχθησαν καὶ ἐσιώπησαν—διότι ἐξωτερικαὶ καὶ ἀνώτεροι ἀνάγκαι τοὺς ἐπέβαλαν τοῦτο—ἐνῶ οἷς ἔβλεπαν νὰ ὀργιάζετε εἰς βᾶρος τῆς κοινότητος χάριν ὀφφικίων καὶ συμφερόντων, τὴν στιγμὴν ποῦ διὰ τὰ παιδιὰ των καὶ τὰ ὄρφανὰ οὐδεμία ἐλαμβάνετο φροντίς, μήπως τώρα, ὅποτε ἔχουν πᾶσαν ἐλευθερίαν γνώμης καὶ σκέψεως ὀρθῶς ἀποφασίζοντες, οἷς ἐκδιώξουν κακῶς.

Καὶ μὴ νομίζετε, ὅτι ἐνκόλως θὰ σωθῆτε ἀπὸ ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους χρεωστεῖτε λόγους.

Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

© ΒΟΣΝΙΑΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ©

M. Colona

ΜΑΤΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ

Όταν ή νύκτα είναι σκοτεινή, και δέν διακρίνεται εύκολα επάνω εις τὸ ἄλογόν του ὁ διαβάτης, τότε ἕνας καθαλλάρης σκεπασμένος με τὴν μαύρη γούνα του περνᾷ τὸ δάσος και πηγαίνει ἐμπρὸς εις τὸ κονάκι τοῦ Βοϊβόδα.

Παίρνει τὴν γκούζλα του, ποῦ ἀντιλαλεῖ κάτω ἀπὸ τὰ δάκτυλά του σάν ἀνθρώπινη φωνή, και τὸ λάλημά της ἐκφράζει τόσην ἀγάπην και τόσον πάθος, ποῦ και τὰ θηρία στέκονται εις τὸν δρόμον τους ν' ἀκούσουν.

Σιγά-σιγά ή ὡμορφη Στάνκα μισοανοίγει τὸ παράθυρό της διὰ ν' ἀκούσῃ κι' αὐτή. Ἀκούει και ή καρδιά της λυώνει μέσα εις τὰ παρθένα στήθη της, τὰ δάκρυα σάν μαργαριτάρια πολύτιμα τρέχουν επάνω εις τὰ μάγουλά της.

— Ποιὸς εἶσαι σὺ ποῦ μ' ἀγαπᾷς, ὡραῖόν παλληκᾶρι; Κανεῖς δέν ξεύρει τ' ὄνομά σου εις τὸν κάμπο; κανεῖς δέν σ' εἶδε τὴν ἡμέρα. Λέγουν πὼς ἔρχεσαι ἀπὸ πολὺ μακρὰ και τὸ ἄλογό σου σάν ἀστραπή τρέχει μέσα εις τὸ σκοτάδι.

— Πές με, ποιὸς εἶσαι;

Τί σὲ μέλλει, Στάνκα, ψυχὴ μου; Σὲ ἀγαπῶ. Ἀκου τὴν γκούζλα μου νὰ σοῦ τραγουδήσῃ ἕως τὴν αὐγή, ὁπότε ὁ Βοϊβόδας θὰ σὲ δώσῃ εις τὸ Πασαλίκι τοῦ Ζετζέρου.

— Ὅχι, ἐγὼ δέν θὰ γίνω ποτὲ γυναῖκα τοῦ πασαλικιοῦ. Οὔτε κανενὸς ἀπὸ τοὺς μπέηδες της Ἐρζεγοβίνης ποῦ με βρίσκουν ὡραῖαν. Θὰ γείνω ἰδική-σου γυναῖκα! Γεννήθηκα δι' ἐσέ, ποῦ τώρα τόσο ὡραῖα τραγουδᾷς, ποῦ τὸ ἄλογό σου τρέχει τόσον γρήγορα. Πάρε με, ὡραῖέ μου καθαλλάρη, πάρε με επάνω εις τὸ ἄλογό σου... Εἶμαι δική σου, πάρε με...

Ὁ ἀγνωστος ἀμφιβάλλει... Ἀλλὰ ή

Στάνκα εἶναι κοντά του. Τὸν ἀγκαλιάζει με λαχτᾶρα και τὸν φιλεῖ γλυκά, μεθυσμένη ἀπὸ τὴν μεγάλη της ἀγάπη. Ἀρπάζει τότε ἐκεῖνος τὸ λιγυρὸ κορμί της Στάνκας, και πηδῶντας στὸ ἄλογό του, τρέχουν, τρέχουν ὅλην τὴν νύκτα.

— Ἀγάπη μου, θέλω νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπό σου. Σὲ παρακαλῶ ἀπὸ τὴν αὐγή και δέν με ἀπαντᾷς. Θές νὰ πεθάνω; Θὰ πηδῶσω επάνω εις τὰ ἀγκαθωτὰ λιθάρια τοῦ δρόμου, και τότε θὰ ἰδῆς τὸ αἷμά μου νὰ κοκκινίξῃ τὰ πόδια τοῦ ἀλόγου σου.

Ὁ καθαλλάρης πετᾷ τὸν πέπλον του. . . . Γυρίζει γιὰ νὰ σιμῶσῃ τὰ χεῖλη του εις τὰ γλυκὰ χεῖλη της Στάνκας.

Ἀνάθεμα τὴν ὦρα! Τὸ μάτι τοῦ εἶχε βασκανία και ή Στάνκα πέφτει νεκρή.

Ἐκεῖνος τὴν σηκώνει, τὴν ξαναβάζει επάνω εις τὴν σέλλα τοῦ ἀλόγου του, και με τὸν βαρὺ πόνο εις τὰ στήθη, με τὴν βαθεῖα πληγὴ μέσ' στήν καρδιά, ἀπηλπισμένος τὴν ὁδηγεῖ εις τὸ καλάτι του, γιατί εἶναι ὁ γυιὸς τοῦ Ἀγά.

Τὴν θάπτει σὲ μιὰ χάσα ἀπὸ βελουδα και μαργαριτάρια.

Ἐπειτα παίρνει τὸ μαχαίρι του και εις τὴν βαθεῖα λύπη και τὴν ἀπελπισία του, βγάζει τὰ μάτια του, λέγοντας:

— Καταραμένος νᾶσαι, πατέρα μου, ποῦ μοῦδωσες μάτια ποῦ σκοτώνουν.

Και πέθανε σὲ λίγο καιρὸ ἀπὸ τὴν μεγάλη λύπη, διότι ἔχασε τὴν Στάνκα του, και οἱ πιστοὶ του δοῦλοι τὸν θάπτουν μαζὺ με τὴν ἀρραβωνιαστικιά του.

Όταν ή νύκτα είναι σκοτεινή και ὅλη ή φύσις κοιμάται, τότε επάνω εις ἕνα μνημα τὸ νυχτοπούλι ψάλλει τὸ λυπητερό του τραγοῦδι. Εἶναι ή φωνὴ της γκούζλας ποῦ λέγει τὸν πόνον τοῦ ἀγνώστου και τὴν ἀγάπη της Στάνκας. . . .

Μεταφρ. Γ. ΒΟΥΓΑΡΑΚΗ

ΔΙΑΛΕΓΜΕΝΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ ● ● ● ●

Ἐπὸ τὴν «Κερένια κοῦκλα»

Ὅσοι δέν εἶδατε γυναῖκα μαραμμένη πὼς ξαναανθίζει μέσ' τοῦ ἀγαπημένου ἀγοριοῦ της τὴν ἀγκάλη, πὼς ροδίζουν τὰ μάγουλά της και φλογοκοποῦν τὰ χεῖλη της και τὰ μάτια της πετοῦν σπίντες, θυμηθῆτε τοῦλάχιστον τὰ μαραμμένα τριαντάφυλλα στὸ νερό: πὼς σηκώνουν τ' ἀνθόφυλλά τους και ξαναπαίρνουν δροσιά και χροῶμα και γύνουν καινούργιο μῦρο σάν νὰ ξεκοῦν ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ! Ἀλλὰ γιὰ λίγες ὥρες, ἀχ! γιὰ πολὺ λίγες μονάχα.

Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

Ο ΗΛΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ

Χτυπάει ἀκόμα σιγανὰ στὴ στέγη ή βροχὴ ποῦ τὰ χορτάρια ἐπρόβαλλαν σάν ψεύτικα
[βελουδα
και μοιάζει ὁ θρηῖνος τώρα πια ὡσαν τὴν
[προσευχὴ
μετανοιωμένου Ἰουδα.

*

Κ' εἶδα τὸ γέρικο κισσὸ ἀπόρριζα στὴ γῆς ἀγάλι, ἀγάλι, θλιβερὰ νὰ σβύνεται, νὰ πέφτῃ κ' εἶπα πὼς μοιάζει τὸ στεγνὸ λείψανο της
[αὐγῆς
ή της ψυχῆς μου τὸν καθρέφτη.

*

Ἀλοῖμονο ὀλομόναχος! και βράδιασεν ἡμέρα θαρρῶ πὼς μοσχοβόλησε λιβάνι στὸν ἀέρα και λέω μὴ τὸν ἔπνο της κάποια ψυχὴ γυναικῆ
[ρεῦει;

*

Κ' ἐνὸς ζητῶ τὴν πένθημη τήνονυθεῖα ἐκεῖνη βλέπω στὰ μάτια μου ἐμπροστὰ σὲ πύρινο
[καμίνι
τὸν ἥλιο πίσω ἀπ' τὰ βουνά, σιγὰ νὰ βασιλεῖ.

Κ. Ζ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Σὲ μιὰν ἄκρη, σὲ μιὰν ἀπόκοσμη ἄκρη τοῦ κοιμητηριοῦ ξυπνοῦσεν ὁ γρυλλός, ἕνας μαῦρος, θλιβερός, ἕνας ἀλλόκοτος γρυλλός. Στὰ βραδυνὰ μάγια, ποὺ ἄρχισαν νὰ πλημμυροῦν τὴν γύρω φύσι, εἶχεν ἀκούσῃ ἕνα ὄμορφο, σιγανὸ φτερούγισμα καὶ ἡ ταραγμένη του ψυχὴ ἀναγύλισε· τόσο βαθειὰ αἰσθάνθηκε αὐτὸ τὸ φτερούγισμα ποὺ ξύπνησεν ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ του ὕπνο καὶ ἄρχισε ἕνα σιγανὸ στὴν ἀρχὴ καὶ ἀργότερα γρήγορα, πειὸ γρήγορα, τὸν ὕμνο τῆς λατρείας του, στὴν ἀπόκοσμη ἄκρη τοῦ κοιμητηριοῦ ὁ ἀλλόκοτος ἐκεῖνος γρυλλός. Ξένος ἀπὸ τὰ ὄμορφα καὶ συνειδησιμὰ αἰσθήματα τοῦ ἄλλου κόσμου, ἐκλείσει τὰ μάτια του καὶ ἀποθυμοῦσε σὰν ἔσβυνε τὸ φῶς του, τὸ ἐρωτικὸ τὸ χάδι κάποιου ζωούλου μυστικῆς, κρυμμένης στοῦ δειλινοῦ τῆς ἀπαλῆς ὄμορφιῆς καὶ ἄκουεν ἀκόμα τὸ σιγανὸ φτερούγισμα. Παράξενο! Ποιὸς ἄλλος ἀπ' αὐτὸν ἐπόθησεν αὐτὰ τὰ σκοτάδια τῆς νέκρας καὶ ἤρθε νὰ παρασταθῇ ἐκεῖ κοντὰ του;

Σιγὰ, σιγὰ, χωρὶς τὸν παραμικρότερο θόρυβο, ἔφθασε ἔξω ἀπ' τὴ φωλιὰ του, καὶ τὰ μάτια του ἐθάμπωσαν ἀπὸ τῆς ὄμορφιῆς τοῦ ἀπείρου. Παρέκει ἔτρεχε ἕνα ρυάκι καὶ στὴν ὄχθη, κοντὰ στὸν τοῖχο τοῦ κοιμητηριοῦ ἠψώνονταν μιὰ ἄγρια τριανταφυλλιά, ποὺ ἕνα ρόδο κοκκινωπὸ ἔφτανεν ἴσαμε τὴν πέτρα, τὴν φωλιὰ του. Εἶνε ἀλήθεια πῶς δὲν τὸ γνώριζε αὐτὸ τόσον καιρὸ ποὺ βρισκονταν ἐκεῖ. Προχώρησε πειὸ πολύ. Νά, λιγάκι ἀκόμα καὶ θά πεφτεν ἐπάνω στὸ ρόδο. Καὶ τὸ φτερούγισμα ἀκούσθηκε πειὸ δυνατὰ στ' αὐτιά του καὶ ἀναγύλισεν ἡ ψυχὴ του ξανά τόσο ποῦ φάνηκε σὰν νάμπαινε σὲ μιὰν ἄλλη ζωὴ, ποὺ δὲν τὴν γνώριζαν ὡς τότε.

Εἶδε μιὰ μικρὴ, χρωματιστὴ, μιὰν ὄμορφη μέλισσα, ποὺ πετώντας ἀπὸ φύλλο σὲ φύλλο τοῦ ρόδου ἐκείνου, μυζοῦσε τὸν ἀπολαυστικὸ χυμὸ. Στοχάστηκε ἐκεῖνη τὸν κακόμοιρο γρυλλό καὶ τὸ βλέμμα του ἀκόμα, ἕνα βλέμμα γεμάτο πόθο καὶ λαχτάρα

— Τί παράξενος ποῦ εἶνε, σκέφθηκε.

— Τί εὐτυχημένη, ἐσκέφθηκε ἐκεῖνος.

Στάθηκεν ἐκεῖνη γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τὸν παρατηροῦσε κατάματα. Σκέπτονταν ἴσως ναῦρη τὴν αἰτία, γιατί νὰ εἶνε κλεισμένος σὲ μιὰν ἀνείδωτη ἄκρη καὶ δὲν συμμερίζεται καὶ αὐτός, ἐνῶ μπορεῖ τ' ἀγαθὰ καὶ τῆς ἀπολαύσας γύρω του.

Ἦταν ἡ ὥρα, ποὺ δύο χελιδόνια, μὲ τὴν πένθημή τους ντυσιὰ περνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ καὶ εἶδαν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ παράξενο ζευγάρι, καὶ γελώντας θάλλεγες, ἐξακολούθησαν τὸν βιαστικὸ τους δρόμο. Ἡ μέλισσα πῆγε μιὰ στιγμὴ καὶ ἀκούμπησε στὴν πέτρα τοῦ κοιμητηριοῦ ἀπάνω. Καὶ πάλι δὲ μίλοῦσε κανεὶς. Στὰ μάτια τῆς λαμπύρισε ἕνα μικροσκοπικὸ μαργαριτάρι.

Καὶ σὰν νὰ ρώτησε ὁ γρυλλός:

— Τί ζητᾷς ἐδῶ στὴν ἀπόκοσμη φωλιὰ μου;

Κι' ἐκεῖνη σὰν νὰ εἶπε:

— Ἦρτα νὰ σκορπίσω ἕνα ἀληθινὸ δάκρυ, ὄχι γι' αὐτοὺς ποὺ πέρασαν, μὰ γιὰ κάποιον τάχα ποὺ θάμνη, γιὰ κάποιον ποὺ θὰ ξεύρη ν' ἀποδεχθῆ ἕναν κρυφὸ ὕπνο, στὰ μάκρη αὐτοῦ τοῦ κοιμητηριοῦ.

Καὶ βόισε στ' αὐτιά του ξανά τὸ λαχταριστὸ φτερούγισμα, καὶ ὅταν σήκωσε τὰ μάτια του, τὴν εἶχε χάσει πειά.

Κι' ὅταν πειὸ ἴσπερα, περνοῦσαν οἱ σύντροφοί του οἱ γρυλλοὶ ἀπ' ἐκεῖ, εἶδαν τὸ κορμί του ἄμορφο καὶ ἄηχο ἀνάμεσα στὲς δύο πέτρες.

Στὲς τελευταῖες του στιγμὲς αἰσθάνονταν τὴν πρώτη εὐτυχία, ποὺ προωρίζονταν γι' αὐτόν: τὸ δάκρυ τῆς μέλισσας

Π. ΚΡΟΒΕΛΙΤΗΣ

ΨΕΜΜΑ

Ἡ σκληρὴ μου ἀγάπη θέλει
νὰ τὴν κάμῃ, νὰ πονᾷ
νὰ πονᾷ καὶ νὰ δακρύζῃ
τὴν τρανὴ μου τὴν καρδιά.

*

Μὴ νομίζεις πῶς μὲ μέλλει,
μὴ θαρρεῖς ὅτι πονῶ
ἢ καρδιά μου εἶνε μεγάλη
καὶ δὲν νοιώθει ἀπὸ καῦμό.

Ι. Γ. Β.

ΤΑ ὈΜΟΡΦΑ

Ἄλλα τὰ τριαντάφυλλα καὶ τὰ ὄμορφα λουλούδια δὲν ἀνθίζουν. Ἀνίμεσα στὰ φουντωμένα τὰ γεμάτα μῦρο καὶ δροσιὰ τριαντάφυλλα, βρισκονται μερικὰ καταδικασμένα ἀπ' τὴν Μεγάλῃ Μοῖρᾳ.

Αὐτὰ δὲν ἀνθίζουν, ὅπως τᾶλλα, μόλις ξεσκοῦν λιγάκι ἀπὸ μιὰ ἄκρη καὶ μισοφαίνονται τὰ κουβαριασμένα στὸν κάλυκα ἀνθόφυλλά τους, χύνουν λίγο μῦρο ἀρπάζουν λίγη δροσιὰ καὶ μένουν πάντα σκυμμένα σὰν νὰ φέρουν βᾶρος—ναί, τὴν ἀναίρετη καταδίκη τῆς Μοίρας—σκεπασμένα ἴσως μὲ κανένα φύλλο. Ἔτσι θὰ ξηρανθῆ, θὰ μαρανθῆ ἀνάνθιστο τὸ φτωχὸ τριαντάφυλλο ἢ κακὸ χέρι θὰ τὸ κόψῃ καὶ θὰ τὸ πετάξῃ... γιὰ τῶν ἄλλων τὴν ἐμορφιά...

Ἔτσι καὶ ὅλες ἡ ἀγάπες ἢ ὄμορφες πεθαίνουν πρὶν ὀλανθίσουν πρὶν χορτάσουν τὴν χαρὰ τῆς ἐμορφιᾶς των, χαμένη μου ἀγάπη...

Τὰ ὄμορφα εἶνε πλασμέμα γιὰ νὰ σβύνουν ἐνωρίς, σκοτώνοντας τὴν εὐτυχία.

Ναί, χαμένη μου ἀγάπη.

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

ΓΝΩΜΑΙ

Τῆς ἀγάπης τὸ μυστικὸ πάντα ξεφεύγει.

* Ἡ ἀγάπη γεννιέται ἀπότομα, χωρὶς ἄλλην σκέψιν.

* Ἡ ἀνάμνησις τῆς νεότητος εἶνε εὐχάριστος εἰς τοὺς γέροντας ἀγαποῦν τοὺς τόπους, ὅπου ἔζησαν τὴν νεότητά του.

La Bruyère

Ὅποιος ἀγάπησε φέρει πάντα μιὰν πληγὴν.

A. Musset

Μὲ γέλοια ἢ μὲ κλάμματα πάλιν ὁ χρόνος τρέχει.

A. Theuriot

Κάθε φορὰ ποὺ τὸ ρολοὶ κτυπᾷ, ὅλα ἐδῶ στὸν κόσμον μᾶς χαιρετοῦν.

V. Hugo

Τὰ πειὸ ἀτελεισμένα τραγοῦδια εἶνε καὶ τὰ πειὸ ἐμορφα.

A. Musset

Ἡ χαρὰ τῶν λουλουδιῶν.

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΙΤΑΛΟΥ ΛΕΟΡΑΡΔΙ

Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

Μοῦ λένε μερικοὶ « — ἀφοῦ κλεισμένα
τὰ φείδια τριγυροῦν στὰ σωθικά σου
γιατί σὲ τραγουδάκια μαγεμμένα
σκορπίζεται ἡ καρδιά σου καὶ λαλεῖ
καὶ χύνει χαρωπὴ τὴν μελωδιά σου
σὰν τὸ φυλακισμένο τὸ πουλί . . . ; »

Ἀκόμα νὰ τὴν νοιώσῃς δὲν *μποροῦνε
τὴν δόλια μου καρδιά ποῦ μέσα πάλλει,
κι' ὅτι τὸ γλυκολάλητο πουλί
κλεισμένο τὴν χαρὰ ποτὲ δὲν ψάλλει
μὰ ἀδιάκοπα τὸν πόνο του λαλεῖ.

ΘΡ. ΖΩΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΕΡΗΜΟΣ

*Εμπρὸς ἓνας ξύλινος σταυρὸς.

Πίσω ἓνας γέρω-παπᾶς μὲ τὸ πετραχήλι
του, σκυφτὸς-σκυφτὸς, μουρμουρίζει σὰν
ζουζοῦνι τοῦ κάμπου.

Παραπίσω ἓνας γονιὸς κρατεῖ στὴν ἀγ-
καλιά του μικρὸ φέρετρο, ποῦ μέσα κείτε-
ται ξαπλωμένο τὸ μόνο του παιδί.

Κανένας ἄλλος. . .

*Ἡ μητέρα εἶχε φύγει τώρα καὶ δύο μῆ-
νες μ' ἓνα χασομέρη, ποῦ τῆς ἔλεγε πῶς
τὴν ἀγαπᾷ.

Ἄγιος ὁ Θεός! μουρμουρίζει κἀπὼς
δυνατότερα ὁ παπᾶς.

Ἄγιος ὁ Θεός! λέγει σιγὰ-σιγὰ κι' ὁ
πατέρας, κουνώντας λυπητερὰ τὸ κεφάλι
του κι' ἓνα δάκρυ του στάζει στὸ μέτωπο
τοῦ παιδιοῦ του.

Κι' ἀπ' τὸ ἀναίσθητο καὶ ψυχρὸ μέτωπο
τοῦ παιδιοῦ κυλάει στὸ προσκεφάλι. . .

Δὲν εἶνε πέντε μέρες ποῦ τὸ κρατοῦσε
στὰ γόνατά του καὶ τὸ χόρευε· κι' αὐτὸ τοῦ
χαίδεε τὰ γένεια μὲ τὰ χεράκια του καὶ
τὸν κίτταζε κατὰμματα μὲ γλυκὸ χαμόγελο.

(Ἀπ' τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο λίγο λὲς κι'
ἀπόμεινε στὰ χεῖλη τοῦ νεκροῦ, ποῦ δὲν
ἔμαθε γιατί γεννήθηκε, ὅπως δὲ θὰ μίση
γιατί πέθανε).

Εἶχε στάξῃ καὶ τότες ἓνα δάκρυ τοῦ πα-
τέρα στὸ μέτωπο τοῦ παιδιοῦ, μὰ ἐκεῖνο
μπόρεσε καὶ ἀνοίξε τὴν ἀγκαλίτσα του, τὸν
ἔσφιξε ὅσο δυνατὰ μπορούσε καὶ τὸν φι-
λησε στὸ στόμα.

— Παιδάκι μου! τὰ χεράκια σου καίνε!
τί ἔχεις;

— Τίποτε, πατέρα. Εἶμαι καλά, πολὺ
καλά· κίτταξέ με πῶς γελῶ. . . μόνο λι-
γάκι, μὰ λιγάκι μοῦ πονεῖ ὁ λαιμός μου,
σὰν καταπίνω. . .

*Ὁ νεκροθάπτης ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ
νεκροταφείου μ' ἓναν τρόπο, σὰν νὰ τοὺς
ἔλεγε: «καλῶς ὠρίσατε!»

*Ὁ παπᾶς τοῦ ρίχνει μιὰ ματιά, ποῦ ἐσή-
μαινε: «κάμε γρήγορα γιατί ἔχομε καὶ
ἄλλους».

*Ὁ πατέρας τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν προσέ-
χει, μόνο τὸ παιδί του κίτταξει, καὶ τὸ φι-
λεῖ, τὸ φιλεῖ. . .

Τὸ μικρὸ τὸ θάβουν.

Κλαίει ὁ δόλιος γονιὸς καὶ χτυπιέται
κανεὶς δὲν προσέχει σ' αὐτόν.

Ἔνας μέθυσος, ποῦ ζῆ ἀπ' τὰ παξιμά-
δια κι' ἀπὸ τὸ κρασί τῶν νεκρῶν, περνᾷ
καὶ κοντοστέκεται.

— Ζεή... σὲ λόγου σου! μὴν κάνης
ἔτσι... χριστιανέ... γιὰ μιὰ σταλιά...
πρᾶμμα!

Γιὰ μιὰ σταλιά πρᾶμμα!

Ὁ πατέρας μόνο τὸ χῶμα ἀκοίει ποῦ
πέφτει ἄγρια στοῦ παιδιοῦ του τὸ φέρετρο,
καὶ φεύγει, φεύγει γρήγορα, πετώντας μὲ
καταφρόνια λίγα χρήματα στὴν γῆ, γιὰ τῶν
ἀνθρώπων τὸν κόπο.

Καὶ ἡ γῆ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἀπὸ χῶμα γιὰ
νὰ μὴ ντραπῆ.

Δυστυχομένη γῆ! γιατί πέφτεις μὲ τό-
σην ἀπονιά στὸν ἄνθρωπο ἀπάνω;

Ἄν κάθε γονιὸς ἔθαβε τὸ μονάκριβό
του παιδί, ὅστερα ποιὸς θὰ μελετοῦσε τὰ
μυστήριά σου, καὶ θὰ ὑμνοῦσε τῆς ὀμορ-
φίς σου;

Παραμελημένη καὶ ἄγρια θὰ γύριζες
σὰν τροχὸς μηχανῆς ποῦ δὲν χρησιμεύει
γιὰ τίποτε...

Γυρῶει ὁ ἔρημος πατέρας στὸ ἔρημο
σπῆτί του· φιλεῖ ἕνα-ἕνα τὰ ρούχα τοῦ
παιδιοῦ του· κλειδώνει· πετᾷ τὸ κλειδί στὰ
κεραμίδια καὶ φεύγει...

Τάχα νὰ γύρισε πίσω;

ΔΗΜ. Γ. ΚΑΜΠΟΓΡΟΓΛΟΥΣ

IDEALE

Στοιχίωμα βάνω πῶς κάθε μιὰ στιγμή
στον καθρέφτη θὰ κιντᾶς τὴν ὀμορφιά σου
θὰ θανατᾶς καὶ σὺ ὅπως κ' ἐγὼ
τὰ χιονάτα τὰ κάλλη τὰ δικά σου...

Καὶ ποιὸς τὸ ξέρει!... πόσες κτενισοὺς
κάθε στιγμή θ' ἀλλάζης στὰ μαλλιά σου,
ὡς ποῦ νὰ ἰδῆς ἀπ' ὄλες πειὸ καλά
ποιὰ στίκει κτενισιὰ στὴν ὀμορφιά σου.

Ὅμως... ποιέ, δὲν σοῦλθε καὶ σὶο τοῦ
γιὰ μιὰ στιγμή νὰ ἰδῆς καὶ τὴ ματιά σου,
νὰ τὴν ἀλλάζης κ' ἐκείνη μιὰ φορά
γιὰ νὰ φανῆ ἀλλοιώτικη ἡ καρδιά σου!...

Α. ΣΑΛΟΓΤΣΗΣ

EDMOND ROSTAND

Ἔνα ἀπὸ τὰ λαμπρότερα ἄστρα τοῦ
φιλολογικοῦ οὐρανοῦ τῆς Γαλλίας ἔδυσε.
Ὁ μέγας ποιητὴς τοῦ *Cyrano de Berze-
rac* καὶ τοῦ *Aiglon* ἀπέθανεν εἰς τὴν ἑ-
παυλὶν του εἰς Καμπὸ τῆς Γαλλίας, ὅπου
ἐφησούχαζε ἀπολαμβάνων τῶν προδόντων
τῆς δόξης του.

Ὁ Ροστάν ὁ μόνος ἐκ τῶν νεωτέρων
ποιητῶν τῆς Γαλλίας ὁ ὁποῖος ἠκολούθη-
σε τὰ ἔχνη τοῦ κλασσικοῦ λυρισμοῦ, ἐγεν-
νήθη ἐν Μασσαλίᾳ τῷ 1868, ἐκ πατρὸς
ἐπίσης ποιητοῦ. Τὰς πρώτας σπουδὰς του
ἔκαμεν ἐν Μασσαλίᾳ. Ἐπειτα μετέβη εἰς
Παρισίους εἰς τὸ λύκειον Στανισλάου δι'
ἀνωτέρας σπουδᾶς. Ἐκεῖ, εἰς τὰ θρανία
τοῦ λυκείου ἐκείνου, κάτω ἀπὸ τὰ στοιπό-
χαρτα καὶ μὲ τὸν φόβον τῶν καθηγητῶν,
οἱ ὁποῖοι τοῦ ἔσχιζον ὅτι δὲν εἶχε σχέση
μὲ τὸ μάθημα, ὁ Ροστάν συνέγραψε τὰ
δύο τοῦ πρώτου δοκίμια. Τὸ πρῶτον του,
«Εἰς τὸν Ἀντιθάλαμον», δὲν εἶδε τὸ φῶς τῆς
φιλολογικῆς ζωῆς, διότι δὲν ἐπαίχθη ποτέ.
Εἶναι μόνον γνωστὸν ὅτι ἦτο γραμμένον
εἰς πεζὸν καὶ ἦτο τρίπρακτον. Τὸ δεύτερον,
τὸ «Κόκκανο Γάντι», εἶναι γνωστὸν καὶ
ἐπαίχθη διὰ πρώτην φοράν εἰς *Blunzy*.
«Ὅταν τὸ ἔγραφα, διηγεῖται ὁ ἴδιος εἰς
φίλον του δημοσιογράφον, τὸ ὠνόμασα τὰ
«Μικρὰ Ἐκτακτα». Καθηγητὴς μου τότε
ἦτο ὁ κ. Ρ. Λουμίκ, ἄνθρωπος αὐστηρὸς,
ὁ ὁποῖος μὲ κατέσχε τὸ χειρόγραφον,
ἐπειδὴ ἐζήτησα νὰ τὸ κινήσω κάτω ἀπὸ
τὸ στοιπόχαρτό μου ὅταν μοῦ τὸ ἐζήτησε.
Μὲ ἐτιμώρησε δὲ καὶ αὐστηρῶς. Ἐν τού-
τοις τὸ ἔργον ἐπαίχθη, ὅχι ἐννοεῖτε ἐπὶ
πολύ. Ἦτο μία ἀποτυχία, ὅλοι δὲ οἱ κρι-
τικοὶ ὁμοφώνως ἀνέγραψαν, ὅτι ὁ συγγρα-
φεὺς τοῦ «Κόκκανο Γαντιοῦ» δὲν εἶχεν ἐλ-

πίδα ἐπιτυχίας διὰ τὸ θέατρον. Μόνον εἰς
τότε, γράφων ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ρενέ
Λορλίκ ἐγραψε ὅτι μ' ὄλας τὰς θεατρικὰς
ἀτελείας ποῦ παρουσίαζεν τὸ ἔργον, εἰς
πολλὰ μέρη εἶχε προτερήματα λεπτότητος
καὶ παρατηρητικότητος. Ἐπειτα ἀπὸ ὀ-
λίγον καιρὸν ἔμαθα ὅτι ὁ κριτικὸς αὐτὸς
δὲν εἶνε ἄλλος παρὰ ὁ καθηγητὴς μου
Ρενέ Λουμίκ, ὅστις μὲ εἶχε κατάσχη τὸ
πρωτότυπον.» Σημειοῦμεν δὲ ἐν παρόδῳ,
ὅτι ὁ Ροστάν, ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ ἀνάδοχος
τοῦ γηραιοῦ καθηγητοῦ του διὰ τὴν ὑπο-
ψηφιότητα τοῦ τελευταίου εἰς τὴν Γαλλι-
κὴν Ἀκαδημίαν.

Ἀποφοιτήσας τοῦ λυκείου ὁ Ροστάν ἠ-
κολούθησε τὰ μαθήματα τῆς Νομικῆς
Σχολῆς καὶ ἀνεκურήθη διδάκτωρ. Εἰς αὐ-
τὸ τὸ διάστημα ἐξεδηλώθη πλέον φανερά
ἡ κλίσις του. Ἐγραψε τὴν πρώτην καὶ
μοναδικὴν του ποιητικὴν συλλογὴν τὴν
«*Musardises*» κατὰ τὸ 1890. Μετὰ ταῦτα
ἀρχίζει τὸ δραματικὸν ἔργον του. Τὸ
πρῶτον του δὲ πραγματικὸν ἔργον «οἱ
Πιερώτοι» δηλ. δὲν ἐπαίχθη διότι τὴν
ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἀνεγινώσκετο ὑπὸ τῆς
ἐπιτροπῆς τῆς *Comedie Française* ἀ-
νηγγέλθη ὁ θάνατος τοῦ *Th. de Ban-
ville*. Ἐκρίθη λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ ἦτο εὐ-
λογον νὰ παιχθῆ τότε τὸ ἔργον ἐκεῖνο.

Ὁ Διευθυντὴς τῶν θεάτρων *J. Claretie*
διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ, τὸν ἐζήτησε
νὰ τοῦ γράψῃ ἐν ἄλλο ἔργον μσονόπρακτον.

— Θὰ σὰς γράψω τρεῖς πράξεις, εἶπεν
ὁ Ροστάν, καὶ ἔγραψε τὰς *Romanesques*.

Ἦτο ἡ πρώτη του πραγματικὴ ἐπιτυχία.
Μετὰ ταῦτα ἡ Σάρα Μπερνάρ ἐδέχθη νὰ
ἀναβιβάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν Μακρυνήν
του «*Πριγκήπισσαν*». Κατ' αὐτὴν τὴν ἐπο-

χὴν ἐγνώρισε τὸν Κοκλὲν μὲ τὸν ὁποῖον συνεδέθη στενῶς. Ὁ Κοκλὲν τοῦ ἐζήτησε τότε ἓνα δράμα, ὃ δὲ Ροσσὴν τοῦ εἶπεν ὅτι εἶχεν ἤδη κατὰ νοῦν μίαν ὑπόθεσιν.

Οὕτω ἐγεννήθη ὁ «Συρονὸς δὲ Μπερζε-
ράκ» ἡ μεγάλη αὐτὴ ἐπιτυχία τοῦ συγγρα-
φέως, ἡ ὁποία ἔκαμε νὰ γνωσθῇ τὸ ὄνομά
του εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Μετὰ ταῦτα δίδεται ὁ *Aiglon* νέα με-
γάλη ἐπιτυχία ἡ ὁποία τὸν κατέταξε πλέον

μεταξὺ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας. Τὸ ἔργον αὐτὸ ἐπαίχθη ὑπὸ τῆς Σάρα Μπερνάρ εἰς ὅλας τὰς πρωτεύουσας τῆς Εὐρώπης παντοῦ δὲ ἔδραψε δάφνας.

Τὸν *Aiglon* διεδέχθη κατὰ τὸ 1910 ὁ *Chateclair* ἔργον τὸ ὁποῖον ἔκαμε πολὺν θόρυβον κατ' ἀρχάς ἀλλὰ τὸ ὁποῖον δὲν προσέθεσε τίποτε εἰς τὴν φιλολογικὴν δόξαν τοῦ ποιητοῦ ἂν καὶ προεκκόμισεν εἰς αὐτὸν ἑκατομμύρια. Μόνον ἡ *Illustration*

διὰ νὰ δημοσιεύσῃ τὴν πρώτην προῶξιν τοῦ ἔργου τούτου ἐπλήρωσεν ἓν ἑκατομ. Τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ τελευταῖον του.

ΘΡ. Μ. . .

Ὁ νικητὴς τοῦ πανευρωπαϊκοῦ (πεντάθλου)

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

A. Daudet

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

Ὅταν ἀκόμη φύλαγα τὰ ζῶα εἰς τὸ *Luberon* ἐπὶ ἡμέρας δὲν ἔβλεπα ψυχὴ νὰ περνᾷ ἀπ' ἐκεῖ, ἐκτὸς τὸν καλόγερο τοῦ μοναστηριοῦ ἢ κανένα μαυρισμένον πρόσωπον καρβουνᾷ. Δι' αὐτὸ ὅταν ἄκουα,

κατὰ δεκαπέντε ἡμέρας εἰς τὸν ἀνηφορικὸν δρόμον τὰ κουνδούνια τοῦ μουλαριοῦ, ποῦ μοῦ ἔφερε τὰ τρόφιμα τῆς δεκαπενθήμε-
ρίας, ἢ διέκρινα ἀπὸ μακριὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδιοῦ τῆς ἐκαύσεως ἢ τὸν σκουφὸν τῆς γηρᾶς θείας Νοράδας, ἦταν ἡμέρα ἐπι-
τυχίας δι' ἐμέ. Τοὺς ἐρωτοῦσα καὶ με διη-
γοῦντο νέα ἀπὸ τὴν χώρα. Καὶ μελαχτύρα ἀκόμη τοὺς ἐρωτοῦσα νέα διὰ τὴν νεαρά
μας κυρία, τὴν κόρη τοῦ ἰδιοκτῆτου, τὴν

ἑμορφῆ Στεφανέττα. Καὶ χωρὶς νὰ δει-
κνῶ, ὅτι μ' ἐνδιαφέρει πολὺ, ἐρωτοῦσα
ἂν πηγαίνῃ πολὺ εἰς τὸς ἐορτίας, εἴτε ἂν
ἦσαν καὶ ἄλλοι ὑποψήφιοι. Θὰ με εἶ-
πητε, αὐτὰ τί μποροῦν νὰ ἐνδιαφέρουν
ἔμένα τὸν πιωχὸν βροχόν;

Σὰς ἀπαντῶ, ὅτι ἤμουν εἴκοσι χρονῶν
καὶ ἡ Στεφανέττα ἦτο ἡ μόνη ἐμπορία,
ποῦ εἶδα ὡς τότε.

Μιὰ Κυριακὴ τὰ τρόφιμα ἄργησαν νὰ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ "ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ,,

Ο ΚΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Έργον Eugène von Blaas

 SISMANOGLIO
MEGARÒ

ἔλθουν, «Ἐπειδὴ ἐπῆγαν εἰς τὴν λειτουργία, εἶπα τὸ πρῶτον». Ἐπειτα τὸ μεσημέρι ἤρχισε νὰ βρέχη καὶ σκέφθηκα, ὅτι αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἀργοπορίας. Τέλος εἰς τὰς τρεῖς, ὅταν ὁ οὐρανὸς ἐκαθάρισε καὶ τὸ βουνὸ ἔστραψε ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὰ νερά, ἄκουσα μαζὺ μὲ τὸν κρότον τῶν ρυακῶν, ποῦ εἶχαν γεμίσει καὶ τῆς σταλαγματιᾶς τῶν φύλλων, τὰ κουνούνια τοῦ μουλαριοῦ ποῦ ἀνέβαινε. Ἐτρεξα νὰ ἰδῶ... δὲν ἦταν ὁ μικρὸς τῆς ἐταύλευς οὔτε ἡ θιά Νοράδα, ἦταν... ποιά φαντάζεσθε; ἡ μικρὴ μας κυρία, ἡ ὁποία ἐκάθητο εἰς τὴν μέσην τῶν σάκκων, ὀλοκόκκινη ἀπὸ τὸν ἀέρα τοῦ βουνοῦ καὶ τὴν δροσεῖά τῆς καταγιῆδος.

Μὲ εἶπε, μόλις κατέβηκε, ὅτι ὁ μικρὸς ἦταν ἀρρωστος, ὅτι ἡ θεὰ Νοράδα ἐπῆγε εἰς τὰ παιδιὰ τῆς καὶ ὅτι ἄργησε γιατί ἔχασε τὸν δρόμο. Ἀλλά, ἂν τὴν ἐβλεπε κανεὶς μὲ τὰ ρούχα τῆς ἑορτῆς, θὰ ἔλεγε, ὅτι πειὸ πιθανὸν νὰ ἄργησε εἰς κανένα χορόν.

Ὅταν ἄδιασε τὰ τρόφιμα, ἐζήτησε νὰ ἰδῆ τὸ «πάρκο» μου, τὸ μέρος ποῦ κοιμοῦμαι καὶ τ' ἄλλα μου ἐπιπλα: ὀλίγα ἄχυρα, ἓνα δέρμα προβάτου, τὸ τουφεκί μου κρεμασμένο εἰς τὸν τοῖχον.

— Ὡστε ἐδῶ ζῆς, βοσκέ; Πόσο θὰ στενοχωριῖσαι μονάχος; Τί κάμεις; Ποιὸν σκέπτεσαι;

Ἦθελα νὰ τῆς πῶ: «Ἐσένα κυρά μου», ἀλλὰ ἤμουν τόσο ταραγμένος, ὥστε δὲν εἰμπόρεσα νὰ πῶ λέξιν. Ἐκείνη, φαίνεται, τὸ κατάλαβε καὶ εὐχαριστεῖτο νὰ ἀξάνῃ τὴν στενοχωρίαν μου μὲ πειράγματα.

— Κι' ἡ φιληγάδα σου τί κάμνει, βοσκέ, ἔρχεται νὰ σὲ δῆ πότε-πότε;... θὰ εἶνε ἡ ἀχρυσὴ κατσίκά ἡ αὐτὴ ἡ θεὰ τῶν βουνῶν, ποῦ δὲν εὐρίσκεται, παρὰ εἰς τὰς κορυφάς...

Καὶ ἐνῶ μοῦ τὰ ἔλεγε αὐτά, μοῦ φαίνονταν, ὅτι ἦτο αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἡ θεὰ ἐκείνη καὶ ὅτι ἡ ἐπισκεψίς τῆς δὲν ἦτο, παρὰ μία ἐμφάνισις ἐκείνης.

— Χαῖρε, βοσκέ.

— Χαίρετε, κυρία.

Καὶ ἔφυγε μὲ τὰ ἄδεια καλάθια.

Ἐπὶ πολλὴν ὥρα δὲν τολμοῦσα νὰ κινηθῶ ἀπὸ τὴν θέσιν μου, ἀπὸ τὸν φόβον μὴ φύγῃ τὸ ὄνειρόν μου. Ὅταν ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ, πρὸς τὸ βράδυ, ἄκουσα, ὡσάν νὰ με φωνάζουν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κατηφόρον. Ἐτρεξα καὶ εἶδα τὴν κυρία μου, ὄχι γελαστή, ὅπως πρὶν, ἀλλὰ τρέμουσαν ἀπὸ φόβον καὶ ψῆχος.

Φαίνεται ὅτι τὸ ρυάκι κάτω, φούσκωσε ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ ζητῶντας νὰ τὸ περάσῃ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πνιγῇ, καὶ τὸ χειρότερον ἦταν ποῦ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πῆγῃ πίσω εἰς τὴν ἔπαυλιν, διότι μονάχη θὰ ἔχανε τὸν δρόμον καὶ ἐγὼ δὲν μπορούσα νὰ ἀφίσω τὰ πρόβατα. Τὴν στενοχωροῦσε πολὺ πῶς θὰ περάσῃ τὴν νύκτι εἰς τὸ βουνό.

— Δὲν πειράζει τῆς εἶπα ἐγώ. Ἡ νύχτες τώρα τὸν Ἰούλιο εἶναι μικρές.

Ἀναψα ἀμέσως φωτιά διὰ νὰ στεγνώσῃ τὰ πόδια καὶ τὸ φόρεμά τῆς ποῦ ἦσαν βρεγμένα ἀπὸ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ. Ἐπειτα ἔφερα γάλα καὶ τυρὶ, ἀλλὰ ἡ καυμένη δὲν ἐσκέπτετο οὔτε νὰ ζεσταθῇ οὔτε νὰ φάγῃ καὶ ὅταν ἐβλεπα τὰ μάτια τῆς νὰ βουρκώνουν μὲ δάκρυ ἤθελα νὰ κλάρω κα' ἐγώ.

ᾠδήγησα τὴν μικρὴ μου κυρία εἰς τὸ πάρκο καὶ ἀφοῦ ἀπλωσα ἐπάνω εἰς φρέσκο ἄχυρο ἓνα ὠραῖον καινούργιο δέρμα προβάτου τῆς ἐκρήθηκα καληνύχτα καὶ πῆγα νὰ καθίσω ἔξω ἔμπρὸς εἰς τὴν θύρα... Μὲ ὅλο τὸν φλόγγρον ἔρωτα ποῦ αἰσθανόμην διὰ τὴν κυρία μου, καμμιὰ κακὴ ἰδέα δὲν μὲ ἦλθε εἰς τὸν νοῦν, μόνον ἤμουν ὑπερήφανος ὅτι ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ πάρκον μαζὺ μὲ τὸν κοπαδι ποῦ τὴν καμύρωνε ἐκείνη καὶ ἡ μικρὴ μου κυρία ἡ κόρη τοῦ πατρωνός μου ἐμπιστευμένη εἰς μόνην τὴν φύλαξίν μου. Ποτὲ ὁ οὐρανὸς δὲ μοῦ φάνηκε τόσο βαδὺς τὰ ἄστρα τόσο λαμπερά. Ἐξαφνα ἡ θύρα τοῦ πάρκου ἀνοίξε καὶ φάνηκεν ἡ Στεφαννέτα. Δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ. Τὰ πρόβατα ἔκαμαν θόρυβον. Προτίμησε νὰ ἔλθῃ κοντὰ εἰς τὴν φωτιά. Τῷ ἔρριψα τὴν κάπτα μου εἰς τοὺς ὄμους καὶ ἐτάραξα τὴν φωτιά καὶ καθήσαμε ὁ ἓνας κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον χωρὶς νὰ μιλοῦμε. Ἐὰν καμμιὰ φορὰ περάσατε τὴν νύκτι εἰς τὸ ἔπαιθρον θὰ ξεῦρετε ὅτι τὴν ὥρα ποῦ κοιμώμεθα ἓνας μυστηριώδης κόσμος ζυπνά, καὶ κινεῖται. Ἡ ἡμέρα εἶναι ἡ ζωὴ τῶν ὄντων, ἐνῶ ἡ νύκτι ἡ ζωὴ τῶν πραγμάτων. Ὅποιος ὁμως δὲν συνήθισε φοβεῖται. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ μικρὴ μου κυρία εἰς τὸν παραμικρότερο θόρυβον ἔσπευδε νὰ στριμωχθῇ κοντὰ μου. Μιὰ στιγμὴ ἓνα ἄστρο περνοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας καὶ γώθησε εἰς τὸν οὐρανό.

— Τί εἶναι αὐτό, μὲ ρώτησε σιγὰ ἡ Στεφαννέτα.

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τῆς «ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ» θὰ συγκινήσῃ.

— Μιὰ ψυχὴ ποῦ πάγει εἰς τὸν Παράδεισον, εἶπα καὶ σταυροκοπήθηκα.

Ἐκάμε καὶ ἐκείνη τὸν σταυρό τῆς καὶ στάθηκε μὲ εὐλάβεια. Ἐπειτα μὲ εἶπε:

— Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια, βοσκέ, ὅτι εἶσθε μάγος σεῖς;

— Ὁχι, κυρία μου, ἀλλὰ ἡμεῖς εἴμεθα πλησιέστεροι πρὸς τὰ ἄστρα καὶ γνωρίζομεν καλύτερα τί γίνεται ἐκεῖ ἐπάνω.

— Πόσα ἔχει! καὶ τί ἔμορφα ποῦ εἶναι! Γνωρίζεις τὰ ὀνόματά τους, βοσκέ;

— Βέβαια καὶ τὰ γνωρίζω... ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ εἶναι ἀπὸ ἐπάνω μας... καὶ ἄρχισα νὰ τῇ διηγούμαι ὅλες τῆς ὠραῖες ἱστορίες, ποῦ γνωρίζομεν ἡμεῖς οἱ βοσκοὶ διὰ τὰ ἄστρα.

Καὶ ἐνῶ τῆς διηγούμην διὰ τῆς πανδρειᾶς τῶν ἄστρον ποῦ γίνονται ἐκεῖ ἐπάνω αἰσθάνθηκα κατὰ δρασερὸ καὶ λεπτὸ νὰ γέρονη εἰς τὸν ὄμο μου. Ἦταν τὸ κεφάλι τῆς βαρυνμένο ἀπὸ τὸν ὕπνο ποῦ στηριχθῆκε εἰς τὸν ὄμιον μου. Καὶ ἔμεινε ἐκεῖ χωρὶς νὰ κινηθῇ ἕως ὅτου τὰ ἄστρα χιῶμασαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἀνέβαινε. Ἐγώ, τὴν ἐβλεπα νὰ κοιμᾶται ὀλίγον ταραγμένη, ἀλλὰ πάντα προφυλαγμένη ἀπὸ τὴν ὠραῖαν νύκτι ἡ ὁποία πάντα μοῦ ἐδίεδε καλὰς σκέψεις. Γύρω μας τὸ κοπαδι τῶν ἄστρον ἐξηκολούθει τὸν σιωπηλὸ τοῦ δρόμον. Καὶ πότε πότε ἐνόμιζα ὅτι ἓνα ἀπὸ τὰ ἄστρα ἐκεῖνα, τὸ πειὸ λεπτό, τὸ πειὸ λαμπερὸ ἔχασε τὸ δρόμο του καὶ ἦλθε νὰ στηριχθῇ εἰς τὸν ὄμιον μου διὰ νὰ κοιμηθῇ.

Μετάφρ. Θ. Μ. ΤΣΑΚ.

Ἡ «Νέα Γενεά» κρίνασα καλὸν ὅτι κατόπιν τῶν τόσων ἐκ τοῦ πολέμου δημιουργηθέντων ζητημάτων, μία στήλη κοινωνικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς φύσεως θὰ ἦτο κατάλληλος εἰς τὰς παρούσας συνθήκας, ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον τοιαύτην, δημοσιεύουσα τὴν κατωτέρω ἀρθρογραφίαν, ὀφειλομένην εἰς τὸν κάλαμον τοῦ ἐγκρίτου παρ' ἡμῖν δικηγόρου καὶ ὑπευθύνου

τῆς ἡμετέρας Ἐπιθεωρήσεως κ. Γ. Νικολαΐδου.

Δέχεται ὅθεν πᾶσαν ἀρθρογραφίαν ἐπιστημονικῶν ἢ κοινωνικῶν ζητημάτων γενικοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν στήλην ταύτην.

ΠΕΡΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΝ Τῷ ΔΙΕΘΝΕΙ ΔΙΚΑΙΩ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν τελευταίως ἐν τῷ τύπῳ ἀναγραφόμενων εἰδήσεων, καθ' ἃς ἡ Γαλλικὴ καὶ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἢ μᾶλλον αἱ Κυβερνήσεις τῆς Συνεννοήσεως θὰ ζητήσωσι παρα τῆς Ὀλλανδικῆς Κυβερνήσεως τὴν εἰς αὐτάς ἐκδοσὶν τοῦ ἐκαὶ πρόην Καίσαρος τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου Β' μετὰ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ ἀφοῦ προηγουμένως εἰδικὴ ἐκ νομομαθῶν ἐπιτροπῆ ἀποφανθῆναι περὶ τοῦ νομίμου ἢ μὴ τῆς ἐκδόσεως ταύτης, καλὸν θεωροῦμεν νὰ παραθέσωμεν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀπὸ ἐπόψεως Διεθνούς Δικαίου τὰς κρατούσας γενικὰς ἀρχάς.

Κατὰ ταῦτα *Ἐκδοσις ἐστὶν ἡ ἀπὸ πολιτείας εἰς πολιτείαν παράδοσις τινὸς ἐκζητουμένου διὰ παραβίασιν τοῦ ποινικοῦ αὐτῆς νόμου, ἧς ἔνεκα καταδιώκεται ἢ κατεδικάσθη.*

Ἐκτὸς τοῦ ὀρισμοῦ τῆς ἐκδόσεως οἱ ἀ-ἀναγνώσταί, πρὸς τελείαν ἀντίληψιν τῶν περὶ ἐκδόσεως ἀπὸ διεθνούς δικαίου δέον νὰ γνωρίζωσι καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ πολιτικοῦ ἀδικήματος ἐν γένει, ἣν παραθέτομεν ἐπίσης ἐνταῦθα. *Ἐπιπολιτικὸν ἀδικήμα γενικῶς εἶναι πᾶν ἀδικήμα σκοποῦν ἀθέμιτον μεταβολὴν ἐν τῇ συστάσει καὶ δράσει τῆς πολιτείας.*

Τὰ τῆς ἐκδόσεως θεωρητικῶς ἐπραγματεύθη ὁ Γρότιος, ἰδρυτὴς τῆς Σχολῆς τοῦ Φυσικοῦ Δικαίου, ὑποστηρίξας, ὅτι ἐκάστη πολιτεία ὑποχρεοῦται εἰς ἐκδοσὶν κατὰ τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἀρνούμενη ταύτην νὰ θεωρῆται ὡς συμμαχοῦσα καὶ συντρέχουσα τῷ ἀδικήσαντι.

Ἀντίδρασις κατὰ τῶν ἀρχῶν καὶ θεωριῶν τούτων τοῦ Γροτίου ἐπὶ ἤλθεν ἐκ τῆς θετικῆς τοῦ Διεθνούς δικαίου Σχολῆς καὶ δὴ ἐκ τοῦ ὀπαδοῦ αὐτῆς Πούφενδορφ, ὁ περὶ τούτου ἐπιστημονικὸς ἀγὼν ἐξακολουθεῖ καὶ μέχρι σήμερον, ἅτε ὑπαρχόντων συγγραφέων τινῶν, ὡς ὁ *Ritter*, καθ' οὓς *πᾶσα πολιτεία ὑποχρεοῦται πρὸς ἐκδοσὶν ἐν γένει.* Ἐν τῇ προκτιμῶς

ἐκράτησεν ἡ ἀρχὴ τοῦ Πούφενδορφ, καθ' ἣν ἡ ἐκδοσις χωρεῖ μόνον ἐφ' ὅσον ὑπάρχει δεσμὸς ἀμοιβαιότητος μεταξὺ τῆς ἐκζητούσης καὶ τῆς ἐκδιδούσης πολιτείας. Ἄλλ' ἡ θεωρητικὴ αὕτη συζήτησις οὐδεμίαν πρακτικὴν κέκτηται σημασίαν, διότι ἅπασαι αἱ πολιτεαὶ προσῆλθον εἰς σύναψιν τοιοῦτων συμβάσεων, αἵτινες εἰς πολλὰς χιλιάδας ἤδη ἀνέρχονται.

Ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκδοσὶν παρατηροῦμεν, ὅτι αὕτη α) δέον νὰ χωρῆ μόνον ὅταν ἀμφότεραι αἱ ἐνδιαφερόμεναι πολιτεαὶ τιμωρῶσιν ὡς *ἀδίκημα* τὴν γενομένην πρᾶξιν, β) νὰ ἀναγράφονται ἐν ταῖς σχετικαῖς συμβάσεσι ρητῶς αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς θὰ ἐπιτρέπονται ἡ ἐκδοσις, κατ' ἀρχὴν τινὰ ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1780, καὶ ἐντεῦθεν κρατήσασαν, καὶ γ) ἡ ἐκδοσις δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ *πολιτικῶν ἐγκλημάτων.*

Ἐν περιπτώσει παραγραφῆς τοῦ τελεσθέντος ἀδικήματος κατὰ τὴν νομοθεσίαν τῆς πολιτείας, ἣτις μέλλει νὰ ἐκδώσῃ τὸν ἐγκληματίαν, φησὶ ὁμοῦ, ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται ἡ ἐν λόγῳ πολιτεία πρὸς ἐκδοσὶν, ἅτε μὴ συντρέχοντος τοῦ ὑπὸ τὸ στοιχεῖον α) μνημονευθέντος ἔργου πρὸς ἐκδοσὶν τῆς τιμωρῆσεως τ. ε. τοῦ ἀδικήματος παρ' ἀμφοτέρων τῶν ἐνδιαφερομένων πολιτειῶν, ἀφοῦ διὰ τὴν ἐκδιδούσαν πολιτείαν τὸ ἀδικήμα δὲν δύναται νὰ τιμωρηθῆ ἅτε παραγραφῆν.

Οἱ κύριοι λόγοι τῆς μὴ ἐκδόσεως τῶν πολιτικῶν ἐγκλημάτων (εἴτε περὶ ἀλλῶν, εἴτε περὶ πολλαπλῶν, εἴτε περὶ σχετικῶν, εἴτε καὶ περὶ μικτῶν πρόκειται πολιτικῶν ἐγκλημάτων) εἶναι *πρῶτον* ἡ πιθανότης καὶ ὁ φόβος μὴ τιμωρηθῆ ὁ ἐκδιδόμενος ἀσθενέτερον τοῦ δέοντος ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἐξάψεως ἐν ἣ διατελεῖ ἢ προσβληθεῖσα πολιτεία (οἱ λόγοι τῆς τοιαύτης πρὸς τοὺς πολιτικοὺς ἐγκληματίας εὐνοίας ὄντες ἱστορικὸι ἐκτεθήσονται ἐν προσεχεί εὐκαιρίᾳ), καὶ *δεύτερον* ἡ διαφορὰ τῶν πολιτευμάτων, ἣτις καθιστᾷ πολλάκις προβληματικὴν τὴν ἐκδοσὶν τῶν πολιτικῶν ἐγκλημάτων, ὡς π. χ. ὁ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν δημοκρατικῶν ἰδεῶν ἐγκληματίσας Γάλλος εἶνε διάφορος τοῦ ὑπὸ τὴν δουλειαν ἐγκληματίσαντος Ρώσου.

Τὰ ἀδικήματα τῶν *ἀναρχικῶν*, μετὰ μακρὰν συζήτησιν, ἐχαρακτηρίσθησαν μᾶλλον ὡς *κοινωνικά*, ἅτε στρεφόμενα κατὰ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς κοινωνίας καὶ

οὐχὶ ὡς πολιτικά, οὐ ἔνεκα καὶ δὲν ὑπάρχονται εἰς τὴν ἐξαίρεσιν τῆς μὴ ἐκδόσεως.

Ἡ διαδικασία νῆς ἐκδόσεως κατὰ κανόνα ἐπαφίεται εἰς τὸν ἐσωτερικὸν νόμον ἐκάστης πολιτείας. Πρότυπον τοιαύτης διαδικασίας ἀποτελεῖ ἡ τοῦ Βελγίου.

Συστήματα ἐκδόσεως ἔχομεν τρία. α) τὸ διοικητικόν, καθ' ὃ περὶ τοῦ ἐκδοσίμου ἡ μὴ κρίνει ἡ *διοικητικὴ* ἀρχή, β) τὸ *δικαστικόν*, καθ' ὃ περὶ τοῦ ἐκδοσίμου ἡ μὴ κρίνει ἡ *δικαστικὴ* τῆς ἐκδιδούσης πολιτείας ἀρχή, καὶ γ) τὸ *μικτόν*, καθ' ὃ συνδυάζονται τὰ δύο προηγούμενα συστήματα.

Τότε διοικητικὸν καὶ τὸ δικαστικὸν σύστημα κέκτηνται τὰ πλεονεκτήματα αὐτῶν οὕτως ἐν τῷ διοικητικῷ συστήματι ὡς πλεονέκτημα θεωρητέον, ὅτι ἡ διαδικασία τῆς ἐκδόσεως γίνεται ταχεῖα, τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν ἀποφασίζοντος σχεδὸν ἀμέσως καὶ ἄνευ τοῦ δεσμοῦ τῆς τηρήσεως τῶν πολυτελῶν οἰκονομικῶν διατυπώσεων, οὐ ἔνεκα καθίσταται δυνατόν ἐν τοιαύτῃ ἢ τοιαύτῃ ἀποφάσει τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς καὶ ἡ λήψις ὑπ' ὄψει καὶ λόγων σκοπιμότητος ἐξ ἑτέρου πλεονέκτημα διὰ τὸ δικαστικὸν σύστημα εἶναι, ὅτι δι' αὐτοῦ ἐξευρίσκειται καὶ διερευνᾶται ἐπιμελέστερον καὶ ἀκριβέστερον ἡ αἰτία τοῦ ἀδικήματος καὶ ἐν γένει ἀσφαλεστέρα ἀποβαίνει ἡ ἀπονομὴ τοῦ δικαίου, ἅτε καλουμένου εἰς ἀπολογίαν τοῦ ἐκζητουμένου ἐγκληματίου. Ἀντιθέτως δὲ μειονέκτημα διὰ μὲν τὸ διοικητικὸν σύστημα δύναται νὰ θεωρηθῆ ἡ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως κατὰ τὴν περὶ ἐκδόσεως κρίσιν αὐτῆς, μὴ πολλάκις τελεία ἐξέτασις πάντων τῶν λόγων τῶν τὸ ἀδικήμα προκαλεσάντων· διὰ δὲ τὸ δικαστικὸν ἢ βραδύτης μεθ' ἧς τοῦτο βαίνει ἐξ ἑνὸς καὶ τὸ ἀδύνατον ἐξ ἑτέρου ἐκδόσεως ἐλευθεριωτέρας πως καὶ ἐπὶ τῇ βάσει λόγων σκοπιμότητος στηριζομένης ἀποφάσεως, λόγῳ τοῦ δεσμοῦ τῶν δικονομικῶν διατυπώσεων, αἵτινες τῷ συστήματι τούτῳ παρέπονται. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω δύναται τις εἰπεῖν, ὅτι τὰ δύο ταῦτα συστήματα ἐκδόσεως ἰσοφαρίζουσιν, ὥστε νὰ ἐνδοιασῇ τις πολλάκις ποῖον ἐξ αὐτῶν νὰ ταχθῆ καὶ ἀκολουθήσῃ.

Γ. Σ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
Δικηγόρος

ΖΗΤΕΙΤΑΙ πάλις διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ γραφείου μας μετὰ καλὰς συστάσεις Μισθὸς ἰκανοποιητικὸς.

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΕΛΕΟΝΩΡΑΝ»,

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Βαριετέ.

Ἡ «Λύρα τοῦ Γερῶ-Νικόλα». Μεγάλη τιμηθία τοῦ θιάσου μὲ τὸν κ. Σεργιάδην ἀμίμητον. Τὸν κ. Σκάδαρην πολὺ εὐχάριστον εἰς τὰ παιδικὰ σκέρτσα τοῦ ρόλου του.

Ἡ δ-νὶς Ἐμμανουηλίδου ἐτραγούδησε πολὺ ἔμορφα, γι' αὐτὸ καὶ πολὺ δικαίως ἐπανελήφθησαν τὰ τραγούδια κατ' ἀπαίτησιν

***

Θίασος Καλλιθέα.

Ἐφθασεν εἰς τὴν πόλιν μας ὁ καλλιτεχνικὸς θίασος τῆς ὡραίας Ἀλεξάνδρας Καλλιθέα καὶ θ' ἀρχίσῃ τὰς παραστάσεις του μόλις ἀνοιχθῶν τὰ θέατρα. Τὸ κοινόν μας ἔχει νὰ διῆ ἐκπλήξεις καὶ νὰ θαυμάσῃ σμυρναϊκὰ ἔργα τῶν σμυρναίων λογογράφων Συλβίου καὶ Ἐπιθεωρητοῦ, οἵτινες συνωδεύουν τὸν θίασον.

***

Τὴν περασμένην Κυριακὴν ἔπαιζεν εἰς τὸν Κήπον τοῦ Ταξιμίου ἡ μουσικὴ τοῦ 84ου Γαλλικοῦ συντάγματος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μαέστρου Gesse. Κόσμος πολὺς συνεκεντρώθη, παρὰ τὸ ψύχος ποῦ ἐπεκράτει, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἀληθινὰ εὐχάριστον μουσικὴν. Ὅλα τὰ τεμάχια κατεχειροκροτήθησαν, ἰδίως δὲ ἡ περίφημη «Madelon», τὴν ὁποίαν καὶ ἔψαλλαν οἱ στρατιῶται, ἐπανελήφθη δὲ.

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΓΡΑΦΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ὁ κ. Ν. Χ. Νικολαΐδης ἐν Χαλιτσόγλιου ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ὀνομαστικῇ του ἑορτῇ δὲν δέχεται ἐπισκέψεις.

Εἶχε πατέρα πλούσιον, πολὺ πλούσιον, μὰ ἐκεῖνος, ἦταν πτωχός, γιὰτὶ ἤθελε νὰ εἶνε καλλιτέχνης. Ἦθελε μόνο τὴν δόξα, κι' ἄς μὴν εἶχε οὔτε τὰ μισὰ πλούτη τοῦ πατέρα του. Γιὰ πλούτη ὄνειρεύονταν τῆς δόξας τὸ στεφάνι, νὰ τριγυρίσῃ τὸ κεφάλι του. Τοῦ κόσμου ἡ ἀπόλαυσις ἦταν ὁ δικός του καλλιτεχνικὸς κόσμος, ποῦ τὸν ἔξουσε. Ὁ πόνος τῆς ψυχῆς του καὶ ἡ καρδιά του ἡ εὐγενική, ποῦ τὸν ὑπαγόρευαν κάθε μέρα, νὰ γεμίῃ χαρτιὰ καὶ χαρτιὰ, ποῦ διάβαζε μονάχος του ἢ σὲ κανένα ἔμπιστό του φίλο, ποῦ νόμιζε λίγο βαπτισμένον στὴν καλλιτεχνία. Τὸ θέατρο, ἡ μουσικὴ καὶ ὅτι ἔμορφο ζωγράφιζε πινέλο ἢ πέννα σὲ χαρτί, δοξασμένων ποῦ εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὸ αἶμα τους πότισε τὴν καλλιτεχνία, ἦταν ἀπόλαυσις τῆς ψυχῆς του. Μὰ αὐτὰ εἶχαν ἄλλην ὄψιν γι' αὐτὸν ἀπ' ὅτι εἰς ὅλους τοὺς Γι' αὐτὸ ὁ πατέρας του γελούσε τὸν καλλιτέχνη καὶ παραπονοιοῦνταν στὸν Θεὸν γιὰ τὴν ζωὴ τὴν τρελλὴ τοῦ παιδιοῦ του. Γελούσε τὴν δόξα ποῦ ποθεύσε, ποῦ διψοῦσε καὶ μόνον ὁ καλλιτέχνης.

Κι' ὁ καλλιτέχνης ἀρνήθηκε τὰ πλούτη τοῦ πατέρα του γιὰ νὰ εἶναι πάντα ὁ ἴδιος. Τοῦ ζήτησε μόνο χάρι, νὰ μὴν τὸν ἀφήσῃ πεινασμένο κι' ὀλόπτοχο νὰ πεθάνῃ στὸν δρόμο, σὰν ποῦ πεθαίνουν συνηθέστερα οἱ καλλιτέχνες.

Τοῦ καλλιτέχνου ἡ καρδιά, ποῦ εἶχε θη-

σαυρὸ ἀπὸ ἔμορφα αἰσθήματα, ἀγάπησε μιὰ γυναῖκα. Γλυκεῖα, μελαχροινή, μὲ μάτια ὄμορφα, καρδιά καλὴ καὶ βασιλεῖο συμπαθείας τὸ πρόσωπό της. Πολὺ καιρὸν ἔζησε μαζί της, γιὰτὶ τὴν εὔρισκε ἀλλοιωτικὴ ἀπὸ τῆς ἄλλης γυναῖκες, σὰν τὰ ὄνειρά του, σὰν τὴν καλλιτεχνικὴ ποῦ εἶχε ψυχὴ. Καὶ ἔζησε μιὰ ζωὴ ξετρελλαμένη.

Μιὰ μέρα εἶδε τῆς ἀγάτης του τ' ὀλόχρυσον παλάτι νὰ γκρεμῆ καὶ τὴν ἀγαπημένη του ὀλόιδια μὲ τῆς ἄλλης γυναῖκες. Δὲν γνώριζε πειὰ κι' αὐτὴ τὸν πόνο τῆς ψυχῆς του καὶ τὸν γελοῦσε, ὅπως οἱ ἄλλοι, γιὰ τὴν τρέλλα του. Τοῦ ἤλθε νὰ τὴν πνίξῃ, νὰ τὴν σκοτώσῃ καὶ τὴν ἐδίωξε στὸ τέλος, ρίχνοντας τοὺς πόνους τῆς καρδιάς του στὰ χαρτιὰ, ποῦ γέμιζαν τόμους. Ὑστερα ἔγραψε ἓνα βιβλίον, τὸ σκόρπισε στὸν κόσμον νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ φύλαξε τὴν δόξα.

Μιὰ νύκτα μάλιστα εἶδε στ' ὄνειρό του ὀλοζώντανη τὴν δόξα μὲ τὸν κλῶνο τῆς δάφνης νὰ τὸν στεφανώσῃ. Καὶ μόνον ποῦ δὲν τρελλάθηκε.

Σὰν ξύπνησε, ἀληθινὰ περίμενε τὴν δόξα μὲ τὸ στεφάνι της.

Κι' ἀκόμη περιμένει τὴν δόξα, ποῦ εἶνε τόσο μακρὸς ὁ δρόμος της.

Τὸν καθυμένο τὸν καλλιτέχνη τὸν μέθυσε ὁ ἐνθουσιασμός της ἔμορφα τῆς ζωῆς, ποῦ διαλέξε καὶ θάρραψε, πῶς ἡ δόξα ἔτσι γρήγορα στεφανώνει.

I. ΕΥΘΥΜ.

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ !

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ !

διὰ τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Νέας Γενεᾶς.»

Θὰ εἶνε μοναδικὸν εἰς τὴν καλαισθησίαν καὶ τὸν πλοῦτον.

Θὰ ἔχῃ εἰκόνας καλλιτεχνικὰς ἐντὸς τοῦ κειμένου καὶ ἰδιαιτέρως ἐγγράμμους, γελοιγραφίας καὶ τύπους τῆς πόλεώς μας, ὕλην φιλολογικὴν ἰδικὴν μας καὶ ξένην, εὐθυμογραφίας, χρονογραφήματα, ἐπιστημονικὰ καὶ κοινωνικὰ ζητήματα κλπ. κλπ.

Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ» θὰ ἐκπλήξῃ ὅλους διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τελειότητά του.

Θὰ μένῃ ἀλησμόνητον, διότι θὰ τὸ γράψουν οἱ καλύτεροι λογογράφοι.

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ !

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

JEAN RICHEPIN
de l'Academie Française

ΜΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἡ δυστυχία εἰς τὴν ἀγάπῃ εἶνε δυνατότερη καὶ αἱ ἐπιδειξιότητες γίνονται ἀδεξιότητες. Ἐάν ἡ κ. Ἀνδρέ ἀπεφάσιζεν ἀπλῶς νὰ ἐξηγηθῇ κατηγορηματικῶς μὲ τὸν Λουκιανὸν νὰ χωρίσῃ μὲ γλυκὺν τρόπον καὶ νὰ τὸν ξανασιεῖ εἰς τὸ Παρίσι κοντὰ εἰς τὸν Φρεσσόν, ἴσως θὰ ἐτελείοναν ὅλα.

Εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ Λουκιανοῦ ἡ ἀγάπη ποῦ αἰσθάνεται κανεὶς, ὁμοιάζει τὰ φευγαλέα πρωτὰ ὄνειρα. Τὸ βαρὺ αἰσθημα εἶχε φανῆ πειά, χάρις εἰς τὰς καθημερινὰς οἰκειότητας τῆς θελκτικῆς γυναικός.

Ἡ κ. Ἀνδρέ ἐφοβεῖτο νὰ κάμῃ κακὸν εἰς τὸν Λουκιανὸν μὲ ἀτότομον διακοπὴν τῶν σχέσεων καὶ ἐπροτίμησε νὰ γιαιτρεύσῃ τὸ πάθος αὐτὸ ποῦ ἐγεννᾶτο μὲ καταπραυντικὰ μέσα. Ἦρχισε νὰ γίνεταὶ ὀλιγώτερον οἰκεία, ψυχρότερα, σχεδὸν ὑπερήφανη καὶ παρετήρησεν ὁποῖα θὰ ἐξακολουθεῖ ἡ ἀγάπη τοῦ Λουκιανοῦ.

Ὁ Λουκιανὸς ἐπίστευεν ὅτι ἂν ἀπεκαλύπτετο τὸ πάθος του ὑπὸ τῆς κ. Ἀνδρέ, θὰ τὸν περιφρονούσε καὶ θὰ τὸν ἐδιωχεν ὡς ἀναιδῆ. Βλέπων ὁμῶς αὐτὴν σχεδὸν νὰ μὴ θυμῶνῃ, ἐλάμβανε θάρρος καὶ ἐνόμιζε πλέον ὅτι ὁμολόγησε τὸν ἐρωτὰ του καὶ δὲν ἀπερρίφθη.

Ἐκτοτε ὁ Λουκιανὸς δὲν ἐκρυπτε πλέον τὸ πάθος του, καὶ τὸ ἐπεδείκνυε μὲ τολμηρὰν ἀδεξιότητα, ἡ ὅποια δὲν ἦτο χωρὶς χάριν καὶ ἐδείκνυεν ὅλην τὴν ἀφέλειαν τῆς καρδιάς του. Ἐάν ἦτο πανούργος θὰ ἀπῆντα διὰ ψυχρότητος, ὁπότε ἡ κ. Ἀνδρέ, καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο πολὺ φιλάρεσκος, θὰ εἶχε τὴν φυσικὴν περιέργειαν νὰ ἰδῇ τὰς φάσεις αὐτοῦ τοῦ πάθους, συγκατανεύουσα εἰς μερικὰς παραχωρήσεις. Οὕτως ἀκουσίως θὰ ἐγένετο συμμετοχὸς καὶ αὐτὴ εἰς τὸ πάθος του.

Ἀλλὰ ὁ Λουκιανὸς ἦτο μακρὰν τοῦ νὰ σκεφθῇ τοιαύτας αἰσθηματικὰς περιπλοκάς.

Ἐπεδείκνυε τὸν ἐρωτὰ του, χωρὶς λόγια πολὺ καὶ συνειθισμένα.

Ὅταν θὰ τὴν ἀπεχωρίζετο εἰς τὸ σφίξιμον τοῦ χεριοῦ ἐδίδο τὴν δυνάμιν, ὅσην εἶχεν ἡ ἀγάπη τῆς καρδιάς του.

Ὅταν δὲ τὰ βλέμματά των συνηθόντο, πρᾶγμα τὸ ὅποιον συνέβαινε κάθε λεπτὸ, ἐκκοκίνιζεν ἢ ἐχλωμαίεζε χωρὶς συναίσθησιν.

Ἄφινε τὸ βλέμμα του νὰ σταματῇ μὲ εὐχαρίστησιν ἐπάνω τῆς καὶ θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι τὴν πατεβρόσχιζε λαίμαργα.

Ἡ κ. Ἀνδρέ ὅσον καὶ ἂν προσεκοιῆτο ὅτι δὲν ἐδίδο προσοχὴν εἰς τὰς εὐγλώττους αὐτὰς ἀποδείξεις, ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατέστη ἀδύνατον νὰ μὴ προσέξῃ εἰς αὐτάς.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μὴ λυτήσῃ πολὺ τὸν Λουκιανόν, δὲν τοῦ ἀπηγόρευε τὰς ἐνδείξεις αὐτὰς τοῦ ἐρωτός.

Δὲν ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ὡσάν νὰ τὰς ἐπέτρεπε καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ προφύλαξις συνετέλεσεν ὥστε νὰ τὴν καταστήσῃ πραγματικῶς συνένοχον πάθους, τὸ ὅποιον δὲν ἤθελε νὰ συμμερισθῇ.

Ὁ Λουκιανὸς εὐκόλως παρετήρησε τὰς προόδους του καὶ μολιμρότερος πλέον ἀπεφάσισε νὰ προβῇ, ἐπειδὴ ἀπὸ ὑπομονὴν ἑνὸς μηνός, εἰς ἀποφασιστικὸν διαβῆμα.

Ἐνα βράδυ, ἐπὶ τὴν ἐθαύμαζε περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε καὶ πρὶν ἐρωτικὰ μὲ μιᾶς ἐπισσε τὰ δυὸ τῆς χερῶν καὶ τὰ ἐγέμισεν ἀπὸ φιλία.

Ἡ κ. Ἀνδρέ ὀλίγον ἔλειπε νὰ θυμῶσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, οἷοι ὁ Λουκιανὸς ἐδείξε πολλὴν τρυφερότητα καὶ σέβας εἰς τὴν πρᾶξιν του αὐτῆν.

Δὲν ἦτο βέβαιος ἀπόφασις ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος ὑπακούει εἰς μίαν ἐπιθυμίαν, ἀλλ' ἡ ἀκατανίκητος παραφορὰ εὐλακρῶν αἰσθημάτων. Ὁ κακόμοιρος νέος ἐνόμιζεν ὅτι ἐλύτῃσεν τὴν κ. Ἀνδρέ διὰ τὴν τολμῆν του καὶ τὰ φιλιὰ του συνάδουσιν δάκρυα, ὡς νὰ ἐζητεῖ δι' αὐτὸν συγγνώμην.

Ἡ κ. Ἀνδρέ ἀπίστευε σιγὰ τὰ χερῶν της καὶ τοῦ εἶπε μὲ τόνον, εἰς τὸν ὅποιον ὑπῆρχε περισσότερο οἰκτος παρά θυμὸς.

— Μὰ τί λοιπὸν ἔχετε, φίλε μου; Εἶπτε τρελλός; Μεγάλον παιδί!

Ὁ Λουκιανὸς ἀπῆντησε.

— Πραγματικῶς, σάν μεγάλο παιδί, μὲ πλήμμεραν δακρύων.

Καὶ ἀνάμεσα εἰς τὰ δάκρυά του τῆς ὁμολόγησε τὴν ἀγάπην του.

Ἀληθινὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προσβληθῇ κανεὶς ἀπὸ τοιαύτην ἐξομολόγησιν. Ἐν τούτοις ἡ κ. Ἀνδρέ εἶχε τὴν δυνάμιν νὰ μὴ ὑποκινήσῃ. Κατάλαβεν ὅτι διὰ νὰ σταματήσῃ αὐτὸ τὸ γεννώμενον πάθος, ἔπρεπε νὰ ἀντιτάξῃ ἰσχυρὰν ἀρνήσιν.

— Κύνταξε, ἀγαπητέ μου Λουκιανέ, εἶπε, μὴ κλαῖς, σέ παρακαλῶ. Μὲ πειράζει. Δὲν θέλω νὰ σέ ἐπιπλήξω. Θέλω μόνον νὰ σέ ἀπαντήσω. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ ἀκούσῃς ἤσυχα, φρόνιμα καὶ εὐμορφα χωρὶς νὰ εἶσαι σάν μωρὸ.

Πιστεύω ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, ἀφοῦ μοῦ τὸ λέγεις μὲ τὸσον πειστικὸν τόνον. Δὲν σέ αἰτιῶμαι δι' αὐτό. Δὲν εἶνε δικό σου σφάλμα ἂν μὲ ἀγα-

πᾷς. Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ὅμως ὅτι δὲν πταίω καὶ ἐγώ. Εἶνε ὀλίγος καιρὸς ποῦ κατάλαβα αὐτὸ πάθος σου καὶ προσεπάθησα νὰ τὸ ἐγείνω ν' αὐξήθῃ.

Ἐσκέφθηκα καὶ σκέπτομαι ὅτι πρόκειται περὶ παραφορᾶς φυσικῆς εἰς τὴν ἡλικίαν σου, ἀλλὰ παροδικῆς. Ἠλιζα μὲ τὴν φρόνησίν μου νὰ καταπνέω τὸ πάθος σου, προτοῦ ἐκδηλωθῇ. Ἀπέτυχα. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σέ φανῶ φιλάρεσκος. Ἡ ἀπάντησίς μου λοιπὸν εἶνε τόσον εὐλακρῆς, ὅσον ἦτο καὶ ἡ ἐξομολόγησίς σου, καὶ πρέπει νὰ τὴν θεωρήσῃς ὡς ὀριστικὴν. Σὲ τὴν δίδω χωρὶς θυμὸν καὶ χωρὶς ἀνσθοβουλίαν πρὸς τὸ καλὸν σου:

— Τέτοια ἀγάπη, φίλε μου, εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατος. Σὲ παρακαλῶ μὴ παίρνῃς αὐτὸ τὸ ἀπογοητευμένον ἕφος. Δὲν ζητῶ νὰ σέ λυτήσω. Θέλω νὰ μὲ ἀκούσῃς σάν ἄνδρας, καὶ σκεπτόμενος ὀρθὰ νὰ πεισθῇς ὅτι, ὅτι σοῦ λέγω εἶνε φρόνιμον. Εἶσαι πολὺ νέος καὶ ἐγώ εἶμαι πρὶν γυναικὰ σωστή. Περιστὸν νὰ διαμαρτυρησῶ. Ἀπέρασα τὰ τριάντα. Εἶμαι δεκαεπτά ἢ δεκαεῖς ἔτη χρόνια μεγαλύτερα σου. Δὲν εἶνε λοιπὸν δυνατόν νὰ γίνω σύζυγός σου. Τὸ πολὺ θὰ ἐγενόμην ἐρωμένη σου δι' ὀλίγα χρόνια. Ἀλλὰ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ τὸ θεωρήσω ἐγκλήμα νὰ καταχωρηθῶ τῆς τρέλλας σου, καὶ νὰ σέ ὀδηγήσω εἰς πάθος, τὸ ὅποιον δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε, παρά δυστυχές.

Ἰσως θὰ ἔκαμνα αὐτὸ τὸ ἐγκλήμα, ἂν δὲν σ' ἀγαπούσα. Ἀλλὰ, καλύτερα νὰ σέ τὸ πῶ ἀμέσως καὶ σκληρὰ: δὲν σ' ἀγαπῶ.

Πρὸς Θεοῦ, μὴ κλαῖς, ἔσω ἰσχυρός. Σείρεις πόσο σέ ἐκτιμῶ, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἐκτίμησις δὲν εἶνε ἐρως. Ἐμπρός, δόσε με τὸ χερὶ σου σάν ἄνδρας, καὶ λησιμόνησε αὐτὸ τὸ ὄνειρο, διὰ νὰ σκεφθῇς τὴν πραγματικότητα. Ἀργότερα, ὅταν θὰ σκεφθῇς τελείως, θὰ μ' εὐχαριστήσῃς διὰ τὴν τωρινὴν μου σιᾶσιν.

Θὰ εὐχαριστήσῃς τὴν μητεροῦλά σου, ἡ ὅποια σέ ἀγαπᾷ πολὺ.

Ἐπειτα, λαμβάνουσα γλυκὸ ἕφος, προσέθεσε:

— Ἐμπρός, μικρὴ μου ἀσκαπτε, χαμογέλασε. Ἄλλ' ὁ Λουκιανὸς, ὅταν εἶδε νὰ καταρρέουν ὄλαι του αἱ ἐλπίδες, ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἰσχυρότερα ἀκόμη. Ἄλλως τε δὲν ἐσκέπτετο νὰ ἀντικρίσῃ ὅσα τοῦ εἶπεν ἡ κ. Ἀνδρέ.

Καὶ ἀνάμεσα εἰς τὰ κλάμματά του ἔλεγε:

— Δὲν μὲ ἀγαπᾶτε, δὲν μὲ ἀγαπᾶτε! Θέλετε ν' ἀποθάνω.

Ἡ λύπη του ἦτο τόσον ἀληθινὴ καὶ ἰσχυρὰ, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴν συγκινήσῃ τὴν κ. Ἀνδρέ. Καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν ἀντίστη.

Ἐλυτήθη διὰ τὴν τόσον ἀπότομον καὶ κατηγορηματικὴν ἀρνησίαν της. Παρώθησε τὰ πράγματα. Διότι δὲν ἦτο καὶ τόσον ἀδύνατον νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Λουκιανόν, ὅσον τὸ παρέστησε.

Ἐλυτήθη διὰ τὴν ὑπερβολικὴν αἰτίαν. Ἦναγκάσθη λοιπὸν ἀπὸ καλωσύνην καὶ σχεδὸν ἀπὸ δικαιοσύνην νὰ μετριάσῃ τὰ σκληρότερα σημεῖα τῶν ὧσων εἶπε.

Ἐπανήλθε λοιπὸν εἰς ὅσα εἶπε καὶ τοῦ ἔδωσε νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ποτὲ δὲν ἔπρεπε νὰ ἀπελιπίσκειται, ὅτι δὲν τοῦ ἀπηγόρευσε νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ ὅτι μέχρις ὅτου γιαιτρευθῆ ἔντελως, ἠδύνατο νὰ ἡμιλῆ διὰ τὸ πάθος του, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐκέλευσε ὁμως πάντοτε. Αὐταὶ ὅλαι αἱ παραχωρήσεις ἀπετέλουν ἀναμφιβόλως ἀδυναμίαν, καὶ ἐνῶ ὡμίλει, προσεπάθει νὰ κρατήσῃ τοὺς λόγους της, αἰσθανομένη, ὅτι ἔκαμνε κἀτι τὸ ἀπερίσκεπτον.

Θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ μένη ἀνάλητος, εἴαν ἤθελε νὰ τελεώσῃ ἅπαξ διὰ παντός. Ἀλλὰ κἀτι ἰσχυρότερον τοῦ λογικοῦ της τὴν παρέφερε, τὴν ἠμπόδιζε νὰ εἶνε σκληρὰ καὶ τὴν ἠνάγκαζε νὰ προβῆ εἰς αὐτὴν τὴν μισοεξομολόγησίν της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΓΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ὁ κ. Νίκος μὲ τὴν κ. Φρόσω ὕστερα ἀπὸ μικρὴ συζήτησι γιὰ κἀτι σκάνδαλα ποῦ γένηκαν εἰς τὸν περασμένον χορὸ, στενοχωρημένη καθὼς ἦτον, ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν μικρὴ *promenade* εἰς τὸ Πέραν.

Εἰδοποίησαν νὰ ντυθῆ τὴν Λίνα, τὴν μοναχοκόρη τους τὴν χαιδεμένη δεκασητάρα—ποῦ δὲν ἤξευρε νὰ κάμῃ ἄλλο παρὰ νὰ διαδάξῃ μυθιστορήματα κι' ἀπ' τὸ παράθυρό της νὰ ζετρελλαίνῃ μὲ τὰ γλυκά της μάτια κάθε νέον.

Καὶ σὲ λιγάκι ὁ κ. Νίκος μὲ τὸ σιδερωμένο του μουστάκι καὶ τ' ἀναποδογυρισμένα του ρούχα καὶ γάντια *chic* ὅπως πρέπει σ' ἕνα ἄνδρα τῆς ἐποχῆς, ἔχοντας ἀπὸ τ' ἀριστερά του τὴν Λίνα κι' ἀπὸ τὰ δεξιὰ τὴν ὠραία του Φρόσω, διέσχισε μ' ἀφάνταστον μεγαλοπρέπειαν τὸ Πέραν. Τὰ περίεργα κι' ὀδηφάγα μάτια τῶν διαβατῶν, κατέτρωγαν τὴν κ. Φρόσω καὶ τὴν Δ-δα Λίνα ἀπὸ τὴν κορφή, ἕως τὰ νύχια.

Οἱ γνωστοὶ κύριοι τῆς ἀριστοκρατικῆς καὶ νεωτεριστικῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ἔδραζαν τὰ καπέλλα, καὶ γυρνώντας πίσω γιὰ νὰ καλαρώσουν καλλίτερα, μπουρμούριζαν λόγια θαυμασμοῦ γιὰ τ' ἀ-

φράτα κάλλη καὶ τερνευτὰς γραμμὰς τῆς κ. Φρόσως καὶ τῆς Λίνας. Ἐκείνη κουρυστή καὶ πεταχτὴ χαμογελοῦσε μ' ἕνα τζέντλεμαν ποῦ τὴν παρακολουθοῦσε ἀπὸ τ' ἀρχοντικὸ της, προσπαθώντας νὰ εὔρη εὐκαιρία καὶ τῆς δώσῃ ἕνα ρόζ μικρὸ μυρωδάτο γραμματάκι.

Σὰν πόσα εἶχε πάρῃ ὡς τώρα ἡ Λίνα, ποῦ ἔσερνε ἀπὸ πίσω της σὰν μαγεμμένα φεῖδια τόσους νέους.

Καὶ σ' ὄλους ἔριχνε ματιὰς καὶ χαμόγελα· ἦταν πονετικὰ ἢ κακομοῖρα, δὲν ἤθελε ν' ἀφίση καμμιά καρδιά παραπονεμένη.

Ἡ μαμὰ ἐννοεῖται δὲν ἔπεφτε παρακάτω, δὲν ἄφινε ματιὰ ξένη χωρὶς ν' ἀνταποκριθῆ, καὶ γυρνώντας κἄποτε σιγοψιθύριζε εἰς τὴν ἀντάξια κόρη της.

Τὶ μεγάλη *succès* πῶχουμε, Λίνα!!

Ὅσο γιὰ τὸν κ. Νίκο ἐκεῖνος δὲν ἔδιδε καμμιά προσοχὴ εἰς τὰ συνηθισμένα κι' ἀφελῆ καμώματα τῆς κ. Φρόσως καὶ τῆς Λίνας, γιὰτὶ προσπαθεῖσε νὰ εὔρη ἀνάμεσα εἰς τὸ πλῆθος κἄποια γνωστὴν του *chanteuse* τῆς Παριζιάννας.

Μιά στιγμὴ κάποιος κύριος μὲ πολὺ καλὸ ἐξωτερικὸ, κοντοστάθηκε, ἔδραλε τὸ καπέλλο του καὶ χαιρέτησε τὴν κ. Φρόσω ρίχνοντάς τὴν ἕν βλέμμα ἐρωτηματικὸ ποῦ δὲν ξέφυγε τοῦ κ. Νίκου.

— Παιὶς εἶν' αὐτός, *ma chérie*, ποῦ σὲ χαιρέτισε τόρα.

Κ' ἐκείνη

— Ἄ! καθυμένε, κάμεις πῶς δὲν καταλαβαίνεις. Εἶναι ὁ πρῶτος [ἐξάδελφος τῆς φιληνάδας μου τῆς . . . . .

— Ἄ, ἄ, ἔκαμε σὰ νὰ κατάλαβεν ὁ πολυάσχολος κ. Νίκος ποῦ ἤρχισε ἐκείνη τὴν στιγμὴ νὰ ξεδιαλύνῃ τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ τὰ μαῦρα μάτια τῆς *chanteuse*.

Καὶ δὲν εἶχε ἀδικο. Τὸν πλησίασε καὶ τὸν χαιρέτησε.

Κι' ἡ κ. Φρόσω, ποῦ δὲν τῆς διαφεύγει τίποτε, μὲ τόνον γεμάτο ἀπὸ λεπτὴ εἰρωνία.

— Ποιὰ ἦταν αὐτή, Νίκο μου; τοῦ λέγει.

— Μιά ἐξαδέλφη ἐνὸς φίλου μου καλέ, ποῦ χωρεύσατε μαζύ, θυμάσαι;

Ἄ καθυμένε . . . .

Χωρὶς πολλὰ σχόλια, περνοῦν τέτοια γεγονότα μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια ἀντρογόνου ποῦ ἔχει τέτοιες ἰδέας νεωτεριστικῆς, ἰδέας ὅχι κοινῆς, ὅπως ὅλοι.

Ποῦ εἶσθε παπποῦδες μὲ τ' ἀντερικὰ καὶ γιαιγιῆς μὲ τὰ φακιόλια, νὰ ἰδῆτε ἐκεῖνοτε ποῦ φέρουν τ' ὄνομά σας — καὶ

μόνον αὐτὸ—ποῦ εἶσθε νὰ ἰδῆτε τὴν σημερινὴ πρόσοδον, ὅχι ὅπως τὴν ὀνειρευθήκατε σεῖς, ὅχι, γιὰτὶ ἐσεῖς κρύβατε μέσα εἰς τὰ ἀπλοϊκὰ σας μυαλὰ προλήψεις μαῦρες καὶ σκοτεινῆς!!! . . . . .

Ἡ *promenade* τελείωσε, καὶ ἡ νεωτεριστικὴ οἰκογένεια γύρισε σπῆτι εὐθυμῆ καὶ χαρωπῆ.

Μόλις ἔφθασαν εἰς τὴν θύρα ὁ κ. Νίκος ἀφοῦ ζήτησε *pardou* ἀπὸ τὴν γυναῖκα του, ἔφευγε γιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεσι.

Ἡ πιστὴ του Φρόσω ποῦ τὸν περίμενε ἀπ' τὸ Θεό, λυπήθηκε μιὰ στιγμὴ, ἔδωσε ὅμως τὴν συγκατάθεσί της, καληνύκτησε τὸν σύζυγόν της καὶ . . . . . καλησπέρισε σὲ λίγο τὸν ἀγαπητό της φίλο, ὁ ὁποῖος ἤρχετο νὰ λύσῃ μιὰ δική του ὑπόθεσι ἐπείγουσα μὲ τὴν κ. Φρόσω.

Ὅσο γιὰ τὴν Λίνα, ἐκείνη γλυκομιλοῦσε ὡς τὰ μεσάνυχτα πίσω ἀπὸ τὴν θύρα τοῦ κήπου, κάτω ἀπὸ τ' ἀργυρὸ φῶς τοῦ φεγγαρίου, τὸν νέον ποῦ τῆς ἔδωσε τὸ ρόζ μυρωδάτο γραμματάκι.

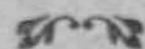
ΤΙΜΟΣ ΚΑΖΕΠΗΣ

Ο κ. ΟΥΪΛΣΩΝ ΚΑΙ Ο ΑΡΙΘ. 13

Ὁ πρόεδρος κ. ΟὐΪλσον ἐγεννήθη «μὲ ἕνα ἀργυρὸ κουτάλι στὸ στόμα», ὅπως λέγουν οἱ Ἄγγλοι διὰ νὰ παρατηρήσουν, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ἔχει τύχη βουνοῦ! Εἶνε περίεργον, ὅτι εἰς τὴν ζωὴν τοῦ κ. ΟὐΪλσον παίζει μέγαν ρόλον ὁ ἀριθμὸς 13. Πράγματι, τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματός του (*Woodrow Wilson*) εἶνε δέκα τρία. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸ ὄνομα τῆς συζύγου του Ἐλεονώρας ΟὐΪλσον (*Eleanor Wilson*) καὶ τῶν τριῶν θυγατέρων του. Ὅταν ἐξελέγη πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἦτο ἀπὸ δεκατριετίας μέλος τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Πρίνσετον.

Ἡ νίκη του κατὰ τοῦ κ. Τάφτ καὶ τοῦ κ. Ροῦσβελτ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1912. οἱ ἀριθμοὶ τῶν ὁποίων προστιθέμενοι, δίδουν πάλιν 13. Τέλος οἱ ἐκλέκτορες, ποῦ ἀπεφάσισαν περὶ τῆς ἐκλογῆς του εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν συνήλθον τὴν 13 Ἰανουαρίου.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι οἱ Ἀμερικανοί, ὅχι μόνον δὲν ἔχουν προλήψεις κατὰ τοῦ ἀριθμοῦ 13, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, τὸν συμπαθοῦν ἰδιαίτερος, διότι αἱ Πολιτεῖαι τῆς πατρίδος των, ἀπὸ 13 ποῦ ἦσαν εἰς τὴν ἀρχὴν, ὑπερέβησαν βαθμηδὸν τὰς 45.

* ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ *

ΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ

ΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑΙ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ. —
Τὸ ὕδωρ τῆς Τοφάνας. — Τὰ «πνεύ-
ματα τῆς αὐτοκτονίας». — Τὰ ζῶα
φαντάσματα. — Ἱερωνύμη Σπάρρα.

Κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους, γράφει ὁ
κ. Ἐλλιοτ Λ Ντόνελ εἰς τὸ «Τιτ-Μπίτς»,
ιδίως κατὰ τὸν 14, 15, 16 καὶ 17 αἰῶνα,
ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἐπεθύμουν ν' ἀπαλλα-
χθῶσιν ἀπὸ κάποιον ἐχθρόν, συνεβουλεύοντο
τοὺς μάγους ἢ τὰς μαγίσσας, οἵτινες συνί-
στων δηλητήρια, τὰ ὁποῖα ἐπετύγχανον
παρὰ τῶν ἀοράτων πνευμάτων, μὲ τὰ ὁποῖα
ἤρχοντο εἰς ἄμεσον μυστικὴν ἐπικοινωνίαν.

Μία περιβόητος Ἰταλὶς μίγισσα Το-
φάνα τοῦ 17 αἰῶνος λέγεται, ὅτι ἔστειλεν
εἰς τὸν Ἄδην πλεόντων 600 ψυχῶν μὲ τὸ
δηλητήριόν της, τὸ λεγόμενον «ὑδωρ τῆς
Τοφάνας», διδόμενον κατὰ ἕξ διαφόρους
τρόπους, ἰδίως μὲ κρασί ἢ σοκολάταν. Τὸ
ὑδωρ τῆς Τοφάνας εἶχε φρικώδη ἀποτελέ-
σματα. Ὁ πίνων αὐτὸ ἔβλεπεν, ὅτι κατε-
διώκετο ὑπὸ φαντασμάτων καὶ ἐκ τοῦ τρό-
μου ἀπέθνησκεν.

Εἰς τὴν Οὐγγαρίαν καὶ τὴν βόρειον Ἰτα-
λίαν ὑπῆρχεν ἄλλη δηλητηριώδης σκευασία,
ἣτις ὑπετίθει, ὅτι ἐπετυγχάνετο παρὰ τῶν
«Πνευμάτων τῆς Αὐτοκτονίας», κατόπιν
δείξεων εἰς τὰ σταυροδρόμια, ἐν καιρῷ
ἀσελήνου νυκτός. Τὸ δηλητήριον τοῦτο
ἐπέφερε τελείαν παράλυσιν τοῦ ἐγκεφάλου
καὶ ἀκαταμάχητον ἐπιθυμίαν ν' αὐτοκτο-
νήσῃ.

Μία σκευασία ἐξ ἀρσενικοῦ, κόνεως ὑά-
λου καὶ τοῦ καρποῦ ἐνὸς εἴδους μήρατος,
φρομένου μόνον εἰς τὰ Βαλκάνια, ὑπετί-
θετο, ὅτι ἐκράτει τὴν ψυχὴν τοῦ ποτιζομέ-
νου μὲ αὐτὸ εἰς τὴν γῆν ὑπὸ μορφὴν ἀπε-
χθοῦς καὶ τρομεροῦ ζωοφαντάσματος. Τὸ
δηλητηριώδες τοῦτο μίγμα πιστεύεται, ὅτι
ἐφευρέθη ἀπὸ μίαν γυναῖκα, Ἱερωνύμην
Σπάρρα, μαθήτριαν τῆς Τοφάνας.

Ἡ Σπάρρα ἔλεγεν, ὅτι ἐπέτυχε τὸ δηλη-
τήριον ἀπὸ ἐν ζωοφάντασμα, μὲ τὸ ὁποῖον
ἦλθεν εἰς συχὴν μυστικὴν ἐπικοινωνίαν
ἐπὶ σειρὰν νυκτῶν.

Ποιὸν νὰ πρωτοκλάγῃ.

Ἀγαπητοῦ φίλου ὁ γάτος ἀπὸ τὰ γερατειὰ
ἀρρώστησε, εἰς ἐπίμετρον καὶ μιὰ πρῶην φίλη
του ἀπὸ γρίπη.

Γάτος καὶ ἐρωμένη σὲ ἄσχημα χάλια. Ὁ φί-
λος μας ἀπαρηγόρητος τί νὰ πρωτοκλάγῃ, τὸν
γάτον ποῦ τοῦ τὸν ἔδωκαν ἔδω καὶ 12 χρόνια,
ποῦ τὸν ἀνέθρεψε μὲ τόσην ἀγάπην, ποῦ τὸν
ἔμαθε νὰ κάμῃ τοῦμπες, ποῦ ἐχειριάσθη ἐπέμ-
βασιν χασάτικην πρὸ τῆς παρθενίας του ἢ τὴν
ἐρωμένην ποῦ πέρασε τόσες θαυμάσιες πέρυσι
ὄρες κτλ. κτλ. Τοῦ κόπηκεν ἡ ὄρεξις καὶ οὔτε
τὸ ρόστο — ποῦ τὸ λάτρευε — δὲν θέλει νὰ
βάλλῃ πειὰ στὸ στόμα του.

Ὁ συνεργάτης μας καὶ κοινὸς φίλος Θάνος
Ἀμόρης τοῦ ἀφίερωσε τοὺς ἑξῆς στίχους:

Στὸν φίλο Κ. Φ.

Ἀρρώστησε κ' ἡ γάτα σου, ἀγαπητέ μου Κώστα
κ' ἡ ἐρωμένη ἢ παλιὰ ἀρρώστησε καὶ κείνη
σοῦ κόπηκεν ἡ ὄρεξις δὲν τρῶς σὰν πρὶν τὰ ρόστα
ἀφοῦ ἀπ' τῆς ἀγάπης σου καμμιὰ δὲν ἔχει μείνη.

*

Μὰ ἔννοια σου, Κωστακη μου, σὲ κάνω γῶ νε-
[κρῶσιμο
καὶ στὸ «Ἀπόλα» ἐπειτα περῶ κλισέ-μνημόσυνο
κλαίω μαζί σου, φίλε μου, γιὰ τοῦτο τὸ θανατικὸ
μὰ ἄς τὸ κάνουν πρῶτα μιὰ αὐτὸ τὸ διπλὸ γυ-
[χικό

Οἱ Ἰάπωνες.

Γέμισεν ὁ κόσμος Ἰάπωνας στρατιώτας καὶ
ἀξιωματικούς καὶ συγκλήσεις ἱερὰ κατέλαβε τὰ
κορίτσια μας. Τί κάμουν καὶ μ' αὐτούς;

Αὐτοὶ οἱ διαβολάνθρωποι ἔχουν μιὰ γλῶσσα
ὄλωσ διώλου ἀκατάληπτη καὶ ἐπειτα νὰ λοξὰ
μάτια τους τρομάζουν.

Ὅπως κ' ἂν εἶνε, ξένοι ἀφοῦ εἶνε θά εἶνε
καὶ γλυκοί.

Τὴν δουλειά σας, κορίτσια μου.

Ζωγραφιστές.

Καὶ ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέγω. Αὐτοὶ οἱ Ἰάπωνες
φαντασθῆτε τί ξεψυχισμένοι εἶνε γιὰ γυναῖκες,
ποῦ δὲν ἔμεινε κάρι-ποστιάλ. γυναικεῖα στὰ
σκαλάκια. Οἱ εὐλογημένοι δὲν ἀφίνουν παρά-
θυρο νὰ μὴν τὸ περιεργασθοῦν, σὰν ἔχει γυ-
ναῖκες, αἱ ὁποῖες τρέχουν γιὰ νὰ θαυμάσουν
τὴν περίεργην ὄψιν τους. Καὶ ἐπειδὴ καμμιὰ
δὲν τοὺς πλησιάζει, κ' αὐτοὶ νὰ σου καὶ ἀγο-
ράζουν ζωγραφιστὲς σὲ κάρτες γυναῖκες. Φαί-
νεται πολὺ ὠραιότεραι καὶ νοστιμότεραι τοὺς
φάνηκαν ἢ γυναῖκες μας ἔδω, καὶ αὐτὲς ἀκό-
μη ἢ ζωγραφιστὲς στὴς κάρτες, ἀπὸ τῆς δικῆς
τους τῆς κοντοφάρδουλες καὶ μικροπόδαρες.

Ἄμ βέβαια γιὰ . . .

Εὔλο καὶ ψωμί.

Εὔγε εἰς τοὺς ταταυλιανούς ποῦ ἀκουσαν τὴν
συμβουλὴν μας. Κάποιος Ἡλίας, τέως τοῦ τάγ-
ματος τῶν ταβάν-ταμπουροῦ, ἄρπαξε τὴν μαγ-
κούραν καὶ ἔσπασε τὰ κόκκαλα τοῦ διανομέως
τοῦ ψωμοῦ τῆς γειτονιάς του, διότι οὗτος ἤθελε
νὰ κάμῃ τὰ συνειθισμένα φεδαήδικα σκέρνα,
ποῦ ἔκαμνε ἕως τότε. Καὶ δὲν φθάνει μόνον
αὐτό, ἀλλὰ κατόπιν, ἐν συνοδείᾳ πολλῶν, περι-
ερχόμετος τὰ λοιπὰ τμήματα τῆς διανομῆς ἄρ-
του, ἐπιδεικνύων τὴν μαγκούραν, τοὺς συνέστησε
νὰ παύσουν τὰ παληὰ, διότι ἡ τύχη των θά
κριθῇ διὰ τῆς μαγκούρας.

Ἀνίστο διὰ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ψωμοῦ.

Δάσκαλε ποῦ δίδασκες . . .

Ὁ φίλος μας Δελῆς εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ
μᾶς γράψῃ μερικὰ κολακευτικὰ λόγια διὰ τὴν
«Νεαν Γενεάν» τὴν περασμένην ἑβδομάδα εἰς
τὸ «Ἄνω-Κάτω», Ἄς εἶνε καλὰ ὁ ἄνθρωπος.
Ἀλλὰ, σὰν δελῆς ποῦ εἶνε, δὲν παρέλειψε νὰ
μᾶς καλαμπουρήσῃ καὶ νὰ μᾶς πῇ, πῶς δὲν
χόρευσε μερικὰ τυπογραφικὰ λάθη.

Μὰ καλὰ, μήπως τὰ ὀρθογραφικὰ ἐπιτρέπον-
ται καὶ ἄλλαξε τὴν γενεὰ μας, γράφοντάς τιν
μὲ δύο ;

Ζάχαρη, ζάχαρη.

Ἐπαυσαν τὰ ζαχαρώματα τῶν ξένων, ἀκρί-
βαινε ἢ ζάχαρη.

Τὸ παντοπωλεῖον ὅμως ἢ «Ἀύγη» ἐναντι τῆς
Παριζιάνας εἰς τὸ Γαλατᾶ-Σερραὶ ἔχει πολὺ-πολὺ
ζάχαρη εἰς τὸν ζαχαρωμένο καφέ της, ποῦ τὸν
πολεῖ μόνον πρὸς 120 γρ. τὴν ὀκᾶν.

Οἰκονομία, φθηνεῖα, γλύκα, νοστιμάδα.

ΤΟ ΡΩΝΕΙΟ

Αλληλογραφία

Κύριον Βάλτην καὶ Σ. Φάναν.

Σταλέντα ἐλήφθησαν. Εἰμπορεῖτε νὰ περάσῃτε
ἐκ τῶν γραφείων μας ἀπὸ τὰς 10 π. μ. μέχρι
5 μ. μ. εἶνε ἀνοικτιὰ.

ΤΥΠΟΙΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

SISMANOGLIO
MEGARO

 Προσεχῶς εἰς τὴν «NEAN GENEAN»

ΒΙΡΓΙΝΙΑ

Πρωτότυπος μυθιστορία ὑπὸ I. ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ

Τρίγωνα θανμάσια,

μπακλαβᾶς καὶ πάστες

ἐκτάκτου κατασκευῆς

καὶ παντὸς εἶδους γλυκίσματα καὶ λίκερ. — Εἶδη γάμων,
ἀρραβόνων καὶ βαπτίσεων.

Εἰς τὸ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΧΑΛΕΠΗ

(πρόην ΚΑΡΔΟΜΑΤΗ)

Γαλατᾶ, ἀριθ. 37, ἔναντι τῆς *Credit Lyonnais*

Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

Ὁ χορὸς δὲν εἶνε μόνον διασκέδασις.—
Εἶνε σχολεῖον, ὅπου μαθάνει κανεὶς νὰ
φέρεται καὶ νὰ εἶνε παρουσιάσιμος εἰς τὰ
καλύτερα σαλόνια. Καὶ συνιστῶμεν ὡς
τοιαύτην τὴν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου
«Χεθιδιάλ» παρὰ τὸ Τουνελ, ὅπου διδά-
σκει ὁ ὁμογενὴς χοροδιδάσκαλος κ. Κ.
ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΤΟΣ.

Ἡμερίδες, ἑσπερίδες καὶ μαθήματα.

Σπεύσατε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν ἐν
Ἰσμαλῇ Μετζίτ τοῦ Πέραν ἀριθ. 9
Διεθνῆ αἴθουσαν Κουρείου

κ. Γ. ΑΜΗΡΑ

εἶναι ἡ τελειότερα καὶ διαθέτει σύ-
στημα τελείας ἀντισηψίας.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ τοὺς ἐκλεκτοὺς οἶνους
τὸ ἀθάνατο δούζικο (ἀντιφάρμακον τῆς
γρίππης), τὸ κονιάκ καὶ τὰ λοιπὰ γλυ-
ποτα τοῦ κ. Α. Τζάλλα, Καλιοντζῆ Κο-
λοῦκ ἀριθ. 48 καὶ 68.

Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δικηγόρος.

Ἀναλαμβάνει παντὸς εἶδους νομικὰς
ὑποθέσεις.

Γαλατᾶ, Μουμχανέ Νομικὸ χάν ἀριθ. 13

Κομψότης, τελειότης καὶ φθήγεια εἰς τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρικὰ ὑποδήματα, ἔτοιμα
καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ εἰς τὸ Κατάστημα τῶν κκ. Κ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ καὶ Α. ΝΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
Πέραν, Cilé de Syrie Ἄριθ. 6

Ζητήσατε ἀπὸ τοὺς καπνοπώλας καὶ ἑφημεριδοπώλας τὴν «ΕΛΕΟΝΩΡΑΝ»
πρὸς 15 γρ. μόνον.